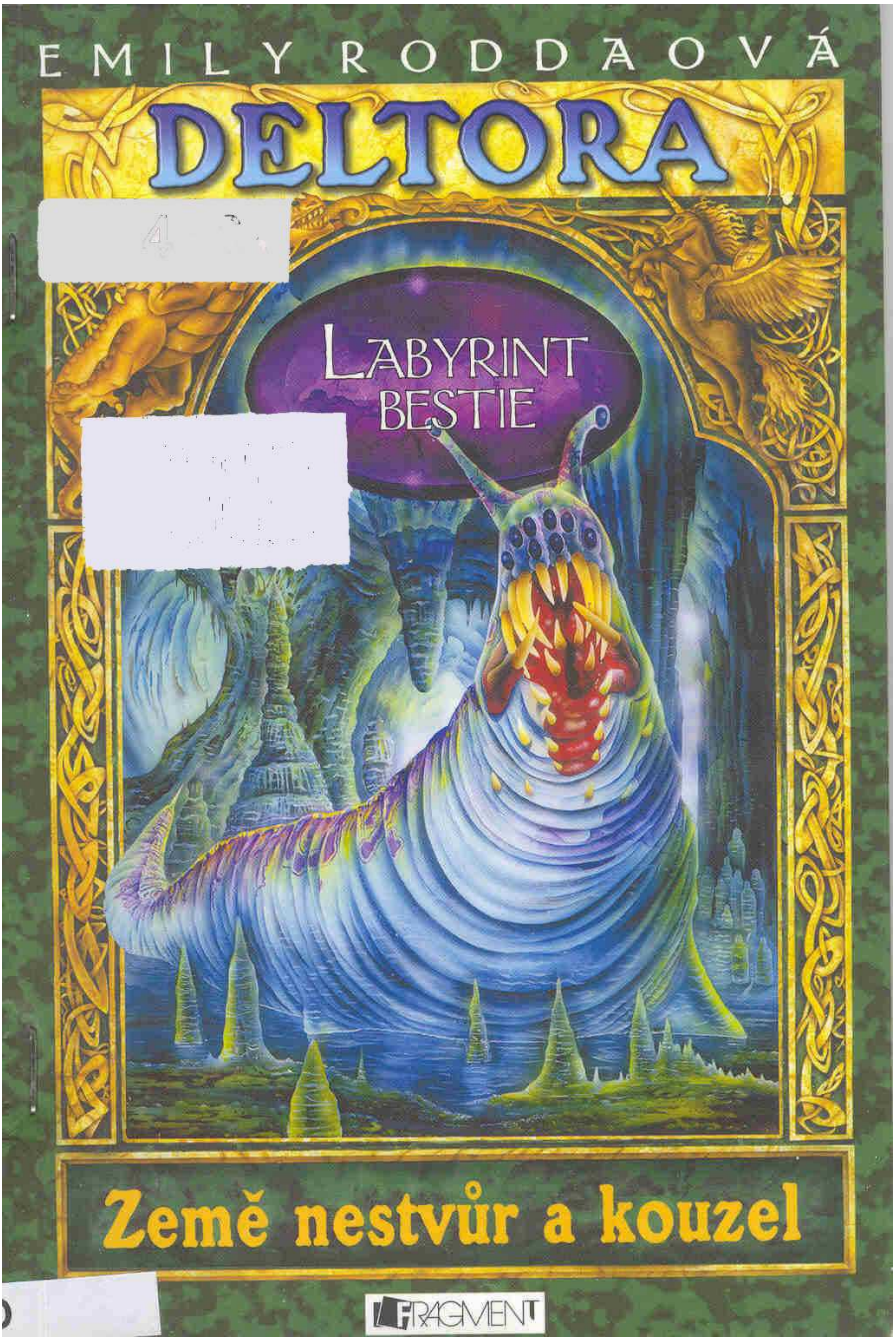
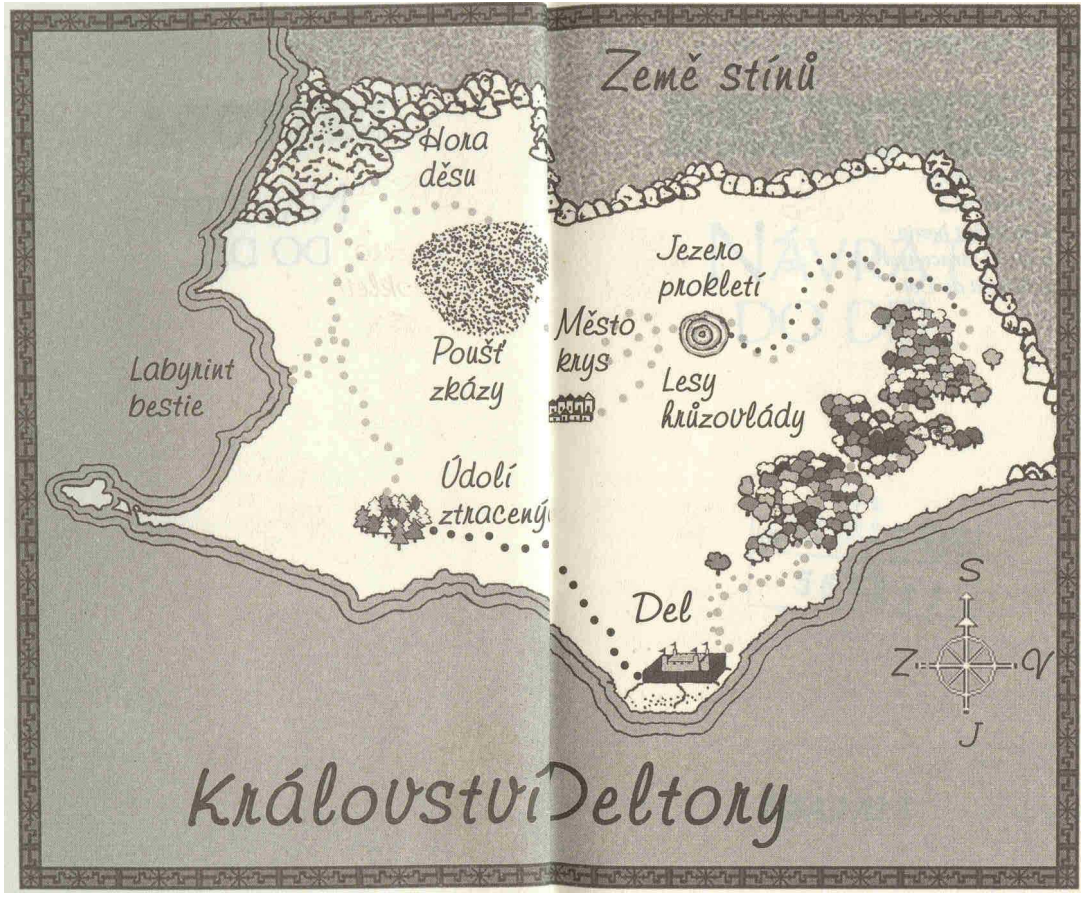

EMILY RODDAOVÁ
DELTORA
LABYRINT BESTIE
Země nestvůr a kouzel
FRAGMENT

EMILY RODDAOVÁ

DELTORA

LABYRINT BESTIE

Země stínů
Hora děsu
Jezero prokletí
Město krys
Poušť zkázy
Labyrint bestie
Lesy hrůzovlády
Údolí ztracený
Del
S
Z
V
J
Království Deltory

Poprvé vydalo nakladatelství
Scholastic Australia Pty Limited v roce 2000.
Grafická koncepce Kate Roweová
Ilustrace na obálce Marc McBride
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2000
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2000
Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2000
ISBN 1 86504 230 7 (Scholastic Australia)

Z anglického originálu *The Maze of the Beast* série Deltora Quest 1
přeložila Olga Machútová.
Grafická úprava obálky Marek Midas
Jazyková úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Boris Lehečka
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 901. publikaci. 1. vydání, 2005
Sazbu zhotovil Fragment DTP, s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín.

České vydání © Fragment DTP, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s.r.o., Český Těšín

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 – Hostivař
e-mail: fragment@fragment.cz,
http://www.fragment.cz

SÁGA DELTORA
1 - Lesy hrůzovlády
2 - Jezero prokletí
3 - Město krys
4 - Poušť zkázy
5 - Hora děsu
6 - Labyrint bestie
7 - Údolí ztracených
8 - Návrat do Del

OBSAH

1. Záchrana……..…… 9
2. V rukou osudu ……..……. 15
3. Obtížná cesta……..…… 23
4. Pevnost…….....…. 30
5. Spojenec, nebo nepřítel? …...…… 37
6. Změna plánu……..…… 44
7. Soutok…….....….. 51
8. Tomáš…….....….. 58
9. Kupředu …….....… 64
10. Říční královna……..…….. 70
11. V noci……..... 76
12. Stíny ……...… 82
13. Pohroma……..…… 89
14. Shledání ……..…… 97
15. Glus ……...… 103
16. Objevy……..…. 111
17. Boj o svobodu……..….. 119

České vydání © Fragment, 2005 Translation © Olga Machútová, 2005
Všechna práva vyhrazena. Žádni, část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

ISBN 80-7200-768-8 (1. vydání, 2005)

Předchozí vyprávění…

Šestnáctiletý Lief se vydal hledat sedm ztracených drahokamů Kouzelného pásu Deltory, aby tak splnil slib, který dal kdysi jeho otec. Když byly kameny z Pásu uloupeny, Pánu stínů již nic nestálo v cestě a zmocnil se Deltory. Jeho kruté panování skončí, jedině pokud bude nalezen právoplatný následník trůnu a pokud budou do Pásu zasazeny zpět všechny drahokamy. Ty ale teď leží skryté v temných a děsivých koutech království.

Lief putuje spolu s bývalým palácovým strážcem Bardou a nebojácnou osiřelou dívkou Jasmínou, se kterou se setkali při svém prvním dobrodružství ve zlověstných Lesích hrůzovlády.

Na svých cestách objevili tajné Hnutí odporu vedené záhadným, neohroženým Zmarem, který je zachránil ze zajetí nelítostných Šedých strážců Pána stínů.

Už mají pět drahokamů. Topas, symbol věrnosti, dokáže spojit živé se světem duchů a posiluje a vyjasňuje mysl. Rubín, symbol štěstí, zbledne, kdykoli hrozí jeho nositeli nějaké nebezpečí, zahání zlé duchy a působí jako lék proti hadímu jedu. Opál, kámen naděje, dává nahlédnout do budoucnosti. Lazurit, nebeský kámen, je mocný talisman. A síly elbaitu, symbolu cti, teprve musí objevit.

S pomocí mapy, kterou Liefovi nakreslil otec, teď společníci putují k pobřeží a svému dalšímu cíli — Labyrintu bestie. Musí se pohybovat co nejrychleji a nejnenápadněji, protože Pán stínů už o nich ví a Lief se navíc dozvěděl, že jeho rodiče byli uvězněni.

A teď čtěte dáL..

1. ZÁCHRANA

Lief s Bardou a Jasmínou kvapem pokračovali od Hory děsu směrem k řece Tor. Skoro pořád mlčeli a byli vděční za stromy, které je skrývaly před otevřeným nebem. Cestovali takhle už mnoho dní a všichni si dobře uvědomovali, že nepřítel může zaútočit každou chvíli. Už mnoho nocí si střídali noční hlídky a spali zcela oblečení a se zbraní v ruce.

Brzy dorazí k řece. Věděli, že po jejím břehu se dostanou až na západní pobřeží Deltory. Tam někde je totiž další cíl vyznačený na mapě — místo s hrozivým názvem Labyrint bestie. A tam, pokud se Liefův otec nemýlil, leží ukrytý šestý kámen Kouzelného pásu.

Ale přisluhovači Pána stínů po nich všude pátrají — čekají, až se objeví. Pán stínů ví, že odnesli topas z Lesů hrůzovlády, že z Jezera prokletí zmizel rubín a opál z Města krys. Možná touto dobou tuší, že mají i lazurit, který sebrali jeho hrozivému strážci v Poušti zkázy.

Díky gnómům z Hory možná nějakou dobu potrvá, než zjistí, že elbait už také získali. Ale jeho sluhové i tak slídí v téhle oblasti, číhají v předhůří Hory nebo shlížejí pátravým zrakem z nebeských výšin. A Labyrint bestie i všechny cesty, které k němu vedou, budou dobře střežené nepřáteli, kteří hledají skupinu odpovídající jejich popisu: muže, chlapce a divokou dívku s černým ptákem.

Lief zvedl hlavu a pohlédl na Kreje, který se sklesle hrbil na Jasmínině rameni hned vedle Filliho. Chudák Krej tolik toužil roztáhnout křídla. Ale bylo příliš nebezpečné, aby se často ukazoval na nebi. Jeho přítomnost by nepříteli snadno prozradila, kde se nacházejí. A tak byl nucený držet se při zemi, což se mu nelíbilo.

Nikomu z nás se to nelíbí, pomyslel si Lief. Hnát se jako štvaná zvěř tímhle neklidným lesem. Cítil nepříjemné obavy z nadcházející noci. Jenže s tím se nedá nic dělat.

Trhl sebou, když se Jasmína prudce otočila a popadla dýku, kterou měla zastrčenou u opasku. Krej se vznesl do vzduchu a zakrákal. Lief letmo zahlédl v křoví třpytivé tmavé oči a špičatý čenich. Pak slyšel úprk drobných tlapek a za okamžik Jasmína zasouvala zbraň zpátky do pochvy a s odporem si odfrkla.

„Už uskakuju před stíny a bojuju s každou myší v lese,“ zamumlala, natáhla paži ke Krejovi a vykročila dál zarostlou pěšinou. „Nemůžu se zbavit pocitu, že nás někdo pozoruje.“

„Já mám ten dojem už několik dní,“ odvětil Barda, který k ní obrátil hlavu. „Tenhle les jako by byl plný zvědavých očí.“

Lief nic neříkal. Silně si uvědomoval Pás, který obepínal jeho bedra. Připadalo mu, že skrytí pozorovatelé o něm vědí, přestože ho má schovaný pod košilí a těsně zapnutým kabátcem. Byl mnohem těžší, než když si ho připnul prázdný poprvé v Del. Jako by ho tížila kouzelná moc drahokamů, spočívajících v pěti z jeho medailonů.

Najednou se odněkud zepředu ozval tlumený výkřik a šplouchnutí. Společníci zůstali stát jako přimražení. Cákání bylo čím dál hlasitější a zoufalejší. Na Jasmínin pokyn se Krej vznesl a letěl za těmi zvuky.

„Marie! Marie!“ křičel pronikavý hlásek. „Hej, Marie…“

„Co to je?“ zašeptal Lief. „Bardo, rychle! Zní to, jako by se…“

„Musíme být opatrní,“ upozornil ho Barda. „Mohla by to být léčka. Počkej…“

Ale to už Krej letěl zpátky a naléhavě skřehotal.

„Někdo je ve vodě!“ zvolala Jasmína. „Někdo se tam topí!“

S dusotem se rozběhli po úzké pěšině. To už zoufalý hlas sílil a zněl čím dál naléhavěji, jak šplouchání sláblo.

Proběhli mezi posledními stromy na široký břeh s jemným bílým pískem. Před nimi se rozprostírala třpytivá hladina hluboké a bystré řeky. Malá dívenka, nejvýš tak pět nebo šest let stará, se brodila mělčinou a přidržovala se plovoucí větve stromu. To ona křičela a bezvýsledně při tom natahovala ruku k dalšímu dítěti, které vedle převrácené loďky zápolilo s proudem v hlubší vodě.

Lief s Bardou si okamžitě stáhli boty, odhodili meče a vrhli se do vody. „Vytáhni tu u břehu,“ zakřičel Barda přes rameno na Liefa a vyrazil k loďce. „Pospěš si, Liefe, jinak ji nezachráníme. Je tu silný proud.“

Lief se brodil k dívce, která se držela větve, a podařilo se mu ji zachytit dřív, než ji to odneslo dál od břehu. Horečně se k němu přitiskla, když ji zvedl a vzal do náručí. Byla mrtvolně bledá a studená.

Voda ho divoce pleskala do prsou, když se snažil dostat zpět ke břehu.

„Marie!“ vzlykala dívka, třásla se a ohlížela se zpátky k převrácené loďce. „Spadla jsem do vody a ona mi chtěla pomoci a pak tam spadla taky!“ vzlykala. „Mně se podařilo chytit větve, ale ona… Kde je? Kde je?“

Lief se rozhlédl a zamrazilo ho. Barda se už skoro probojoval k loďce, ale tam, kde předtím byla Marie, jen vířila voda.

Barda se zhluboka nadechl a potopil se. Během chvilky se vynořil a vytáhl bezvládný bílý raneček. Vyrazil zpátky ke břehu, jednou rukou pádloval a v té druhé za sebou táhl tělíčko.

„Utopila se!“ vykřiklo dítě.

„Ne. Nebyla pod vodou dlouho. Nic se jí nestalo,“ řekl Lief s větší jistotou, než jakou ve skutečnosti cítil. Brodil se dál a s úlevou pocítil, že voda je čím dál mělčí. Vystoupal na břeh, kde už s přikrývkou čekala Jasmína.

„Dohlédnu na ni. Pomoz Bardovi!“ řekla mu rázně a balila děvčátko do deky.

„Já jsem Jasmína,“ slyšel ji Lief za zády, když utíkal do vody, kde se Barda pokoušel dostat ke břehu s bezvládným, promočeným nákladem v náručí. „Tohle je Filli a tohle Krej. Jak se jmenuješ ty?“

„Ida,“ plakalo dítě. „Jsem Ida. Vezmi mě pryč! Už nikdy nechci vidět tuhle řeku! Marie se utopila. Je mrtvá!“

Lief se znovu vrhl do vody a pomohl Bardovi vynést dítě na břeh. Marie ztratila vědomí a stejně jako Ida byla promrzlá na kost. Zlehka ji položili na zem. Když jí Lief pohlédl do tváře, překvapením zalapal po dechu. Rovné hnědé vlasy, jemná zlatavá pleť, srdcovitý obličej, dlouhé, stočené černé řasy — vždyť vypadala přesně jako Ida, dokonce měla i stejné hnědé znaménko na levé lícní kosti a stejné prosté bílé šaty. Byla to dvojčata! Jedna od druhé k nerozeznání.

Co dělají dvojčata, navíc tak malá, sama v téhle pustině? Kde mají rodiče?

Barda obrátil Marii na bok a se zachmuřenou tváří se nad ní sklonil.

„Je mrtvá?“ zašeptal Lief. Z nějakého důvodu mu ta myšlenka teď, když věděl, že dívky jsou dvojčata, přišla ještě strašnější. Děsilo

ho pomyšlení, že by jedna z nich měla zůstat sama. Zvedl hlavu a pocítil úlevu, když viděl, že Jasmína už odvádí vzlykající Idu od břehu směrem ke stromům.

Ale ve chvíli, kdy Jasmína ustoupila o krok stranou, aby pustila děvčátko před sebou na pěšinu, Lief zahlédl nepatrný pohyb v blízkém podrostu. Než se stačil pohnout nebo někoho varovat, ozvalo se brnknutí a vzduchem letěl šíp.

Zasáhl Idu přímo do zad. Zapotácela se a bez hlesu padla k zemi. Lief zuřivě zařval a vrhl se směrem k útočníkovi. Meč u sebe neměl, ale to mu bylo jedno. Byl dost rozzuřený a šokovaný na to, aby si vystačil s holýma rukama.

Prudce rozhrnul křoví a vrhl se na tmavovlasého chlapce, který se tam krčil. Vykopl mu z rukou vražedný luk a mrštil chlapcem do písku. Zabiják ztěžka dopadl na tvář, ruku měl zkroucenou pod sebou. Zůstal nehybně ležet a sténal bolestí. Lief si utíkal pro meč a hbitě ho sebral ze země. V uších mu hučelo. Když se znovu otočil, ucítil v srdci ukrutnou nenávist.

Chlapec na zemi zasténal a obrátil se na záda. Pokusil se postavit, ale znovu upadl, zkřivil obličej bolestí a chytil se za paži.

„Copak to nevidíš? Jsou to elové! Elové!“ křičel.

Vtom Lief uslyšel Bardův přidušený výkřik a Jasmínin vřískot. Pohlédl vzhůru.

Idino tělo se rozplynulo. A Marie, maličká Marie, se zvedala z písku. Najednou držela Bardu pod krkem, až se jí bílé prsty zarývaly hluboko do masa. Cenila zuby. A pak její tělo zabublalo, začalo se natahovat a růst, dokud z ní nebyl vysoký bílý mihotavý stín s černou tečkou uprostřed a obrovskou špičatou hlavou, která se tyčila jako smrtelně bledý plamen svíce. Oči jí rudě planuly a místo úst zela jen bezzubá černá díra. Přesto se ale rozesmála jako dítě, když Barda klopýtl a padl pod její vahou zády na zem.

2. V RUKOU OSUDU

Lief s Jasmínou zděšeně zalapali po dechu, vrhli se vpřed, bodali a sápali se po té věci, aby ji odtáhli od Bardy. Studená, chvějící se hmota se scvrkla a znovu se nafoukla. Zavrávorala, ale její sevření nepovolilo.

„Do srdce!“ křičel zraněný chlapec. „Probodněte jí srdce! Rychle ji zabijte, nebo je po něm!“

„Srdce jsme jí probodli,“ volala Jasmína. „Nepomohlo to.“

Přízrak zavrčel a otočil se k ní. Jasmína vykřikla, když ji smetl příval bílé masy a srazil ji na zem.

„Teď, Liefe! Bodni ji! Vpravo!“ křičel chlapec. „Má srdce napravo, ne vlevo!“

Lief vrazil meč přesně do toho místa. Přízrak se zachvěl a jeho beztvaré tělo se sesulo, bílá masa se svíjela a měnila podobu, objevovaly se končetiny, tváře, drápy, uši. S hrůzou a znechucením Lief rozpoznával tvář Marie, špičatý čenich lesní myši, křídlo ptáka…

Teď už z ní zbyla jen bublající kaluž bílé hmoty, která se před jejich očima vsakovala do písku.

Barda ležel na zemi, celý se chvěl, kašlal a sípavě oddechoval. Tmavě červené stopy po škrtících prstech ela už se mu na krku barvily do fialová. Ale byl naživu.

„Měl štěstí. Ještě chvíli a bylo by příliš pozdě.“

Lief se prudce otočil a uviděl, že chlapec, kterého napadl, se mezitím vyškrábal na nohy a stojí za ním. Jasmína polekaně vykřikla. Užasle na něj zírala.

„To jsi ty!“ zvolala. „Ten chlapec, který roznášel nápoje na Ritmerských hrách. Dain. Patříš ke Zmarovi. Dain.“

Chlapec krátce přikývl, pak se dobelhal k Bardovi a pohlédl na něj. „Tvůj přítel potřebuje zahřát,“ řekl. „Je promáčený a při tom útoku ela prochladl na kost.“

Otočil se a pomalu se vydal ke stromům.

Lief honem rozdělal oheň a ohřál vodu na čaj, zatímco Jasmína běžela pro další přikrývky. Když se Dain vrátil s malým ruksakem a zraněnou paží zavěšenou v provizorním popruhu, Barda už byl pečli-

vě zachumlaný a seděl blízko u praskajících plamenů. Už se tolik netřásl a do tváří se mu začala vracet barva.

„Díky," řekl chraplavě Dainovi. „Nebýt tebe…" trhnul sebou a chytil se za krk.

„Raději nemluv," poradil mu Dain. Obrátil se k Liefovi a podal mu sklenici, kterou držel ve zdravé ruce. „Horký nápoj oslazený tímhle mu pomůže," řekl. „Dodává to sílu a tlumí bolest. Je to dost silné. Jedna lžíce bude stačit."

Na sklenici byl přilepený ručně vyrobený štítek.

Lief odšrouboval víčko, přičichl ke zlatavému obsahu sklenice a ucítil sladkou vůni jabloňových květů. „Výběrový Kvalitní," zamumlal a letmo pohlédl na Daina. „Ta počáteční písmena jsou zajímavá, ale název sám o sobě je obyčejný. Vlastně je tak obyčejný, že mám dojem, že je falešný."

„Stejně jako jména, která jste používali na Ritmerských hrách, Liefe," odpověděl klidně chlapec. „Tohle jsou těžké časy. Nejste jediní, kdo musí být opatrný."

Lief přikývl a teprve teď si uvědomil, že je Dain musel slyšet, jak na sebe prve volali jménem. Byla to smůla, ale už se nedalo nic dělat.

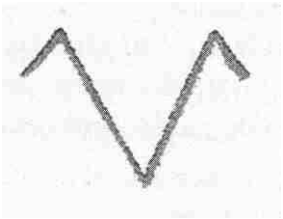
Vzal hrnek čaje a rozmíchal trochu medu v horkém nápoji. Pak ho podal Bardovi, který ho sevřel dlaněmi, aby se zahřál, a vděčně usrkl.

„Kdo jsou ti elové?" zeptala se Jasmína, když podávala hrnek s čajem Dainovi.

„Převtělovači ze Země stínů," řekl Dain a zamíchal si do čaje lžíci medu. „Pán stínů je používá, aby za něj dělali špinavou práci. Asi by mě nemělo překvapovat, že jste o nich ještě neslyšeli. Tady na západě jich je mnohem víc než na východě, odkud pocházíte."

Odmlčel se a pozoroval je přivřenýma očima. Barda, Lief a Jasmína nehnuli ani brvou. Copak si tenhle hošánek myslí, že se nechají tak snadno napálit?

Dain se nenucené zasmál a sehnul se, aby do písku něco nakreslil.

Symbol Hnutí odporu. Společníci na značku mlčky zírali a pak pohlédli jeden na druhého.

Dain se naklonil dopředu. „Všichni jsme na stejné lodi, ne?“ zeptal se napjatě a najednou upustil od svých dobráckých způsobů. „Co na tom záleží, že vím, odkud pocházíte? Zmar říká, že…“

„Kde ses tady vzal?“ zeptala se příkře Jasmína. „Jak jsi nás našel?“

Dain se mírně odtáhl a rysy mu ztvrdly. „Nehledal jsem vás. Vracel jsem se do naší západní pevnosti, když jsem zpozoroval ty ely. Poznal jsem, co jsou zač. Elové prvního stupně nejsou tak dokonalí a nedokážou dlouho udržet jednu podobu. Dají se snadno rozeznat, když víte, po čem pátrat. Pronásledoval jsem je a vyčkával, až budu mít příležitost je zabít. A pak, ejhle, objevili jste se vy a vzbudili jste jejich zájem.“

Odmlčel se. „Víte, že vás sledovali několik dní?“ zeptal se ostřejším tónem. „Brali na sebe podobu lesních myší a pozorovali každý váš pohyb, poslouchali vás a vymýšleli, co podniknou. Nakonec se rozhodli zneužít vaší laskavosti. Jakmile by vás dostali od sebe, zaútočili by. A vy byste neměli šanci.“

Lief, Jasmína a Barda na sebe pohlédli. Všichni se velmi styděli.

„Děkujeme, že jsi nám pomohl,“ řekl nakonec neobratně Barda. „Odpusť nám prosím naši podezíravost a tajnůstkářství. Naučili jsme se být opatrní.“

„Já taky,“ řekl Dain stále tím ostrým tónem, „i když jsem se na chvíli přestal ovládat samou radostí, že vidím známé tváře.“

Lief si najednou uvědomil, že tenhle chlapec je starší, než si myslel — přinejmenším stejně starý jako on sám. Štíhlé tělo, lehce řezané rysy a jemné tmavé vlasy, které Dainovi nedbale padaly do čela, ho zmátly.

Dain polkl zbytek čaje a nemotorně, opatrně vstal, aby se neuhodil do poraněné paže. „Teď v míru odejdu. Mějte se na pozoru před ely. První stupeň, jako ti, které jsme právě zneškodnili, vždy cestují ve dvou. A ti ostatní — no, ty stejně pravděpodobně nepoznáte. Raději nikomu nedůvěřujte."

Přehodil si ruksak přes rameno a otočil se k odchodu.

„Počkej!" zvolal bez rozmyslu Lief a vyskočil na nohy. „Nemůžeš cestovat sám! Máš zraněnou ruku. Nemůžeš střílet z luku, a dokonce se ani bránit dýkou."

„Zvládnu to," řekl Dain. „Nemám to daleko."

Ale Barda zavrtěl hlavou. „Počkej jednu noc a my tě doprovodíme," zaskřehotal s rukou na krku. „To je to nejmenší, co pro tebe můžeme udělat."

Lief viděl, jak Jasmína ztuhla. Očividně s tímhle plánem nesouhlasila. Nechce se znovu potkat se Zmarem, pomyslel si najednou. Nevěří mu. Ale Jasmína nic neřekla a zdálo se, že Dain si jejího výrazu nevšiml.

Váhal. Hrdost, která ho nutila odejít, zřejmě bojovala se zdravým rozumem, který mu říkal, že je bláznovství cestovat bez ochrany, když to není nutné.

Nakonec přikývl. „Dobře," řekl a shodil batoh. „Děkuji. Počkám do zítřka. Potom půjdeme společně do pevnosti." Pak zaváhal a skousl ret. „Je to směrem na jihovýchod. To si zajdete."

„Jak to můžeš vědět? Neříkali jsme ti, kam jdeme," odsekla Jasmína.

Dainovi zčervenala drobná tvář. „Myslel jsem, že byste mohli putovat do — do Tory," koktal.

Jasmína na něj vykulila oči. To jméno jí nic neříkalo. Zato Lief usilovně přemýšlel.

Tora! Velké sesterské město Del na západě. Učil se o něm. Ale už to bylo tak dávno, co slyšel jeho jméno, že na ně úplně zapomněl!

Dain čekal na odpověď a nervózně se naklonil dopředu.

„Je to tak," řekl klidně Barda. „A když jdeme do Tory, neublíží nám, když tam dorazíme o den či dva později, než jsme plánovali."

Jasmína se zvedla. „Najdu bezpečné místo, kde bychom mohli přespat," řekla. Odkráčela mezi stromy, Krej letěl kousek před ní. Dain se za ní díval a Lief si v jeho očích všiml záblesku obdivu.

Lief ucítil nepříjemné bodnutí žárlivosti, skousl ret a odvrátil se. Kéž bych ho byl nezranil, pomyslel si. Pak by mohl jít svou cestou a my bychom šli svou.

Okamžitě se ale zastyděl. Asi je jen znepokojený, protože cesta do pevnosti Hnutí odporu je bude stát drahocenný čas. Každý den zpoždění znamená pro jeho rodiče další nebezpečí a možná i utrpení v žalářích Pána stínů v Del.

Ale pokud měl být sám k sobě upřímný, musel si také přiznat, že nechce Daina za společníka, a to ani nakrátko.

Cítil se v Dainově přítomnosti nesvůj. Jeho laskavé, zdvořilé způsoby byly příjemné, jeho klidná důstojnost byla působivá a — ačkoli nevynikal velkou silou — zachoval se statečně, když je zachránil před ely. Ale i když Dain působil na první pohled dobrácky, Lief cítil, že uvnitř něco skrývá. Nějaké tajemství, které si nechává pro sebe.

Nepochybně si to samé myslí on o nás, napadlo Liefa. A samozřejmě má pravdu. Takže jeden druhému nedůvěřujeme. V tom je ten problém. Když budeme s Dainem, nemůžeme se bavit o našem putování nebo o Pásu. Nemůžeme hovořit o mých rodičích nebo nahlas uvažovat, jak se jim teď asi vede. Nemůžeme být v pohodě.

Už se mu nechtělo dál zůstávat u ohně s Dainem a Bardou, a tak šel pomoci Jasmíně. Když se blížil ke stromům, něco ho napadlo.

Už dřív si s nimi osud zahrával — a pokaždé se to nakonec v dobré obrátilo. Možná je tu nějaký důvod, proč mají zůstat s Dainem! *Mají* ho poznat? *Mají* jít do pevnosti Hnutí odporu a znovu se setkat se Zmarem?

To ukáže jen čas.

3. OBTÍŽNÁ CESTA

Když se usadili pod převislým stromem, který Jasmína našla, řekl jim Dain něco víc o elech. Jak Lief naslouchal jeho tichému, vyrovnanému hlasu, začal mít pocit, že pokud z nějakého důvodu měli s Dainem trávit čas, právě tyhle informace mohly být tím důvodem.

„Jsou všude," řekl Dain a přitáhl si přikrývku těsněji k tělu. „Dokážou na sebe vzít podobu kterékoli živé bytosti. Nejedí ani nepijí, ale Druhý stupeň to dokáže předstírat, stejně jako dokážou vytvářet tělesné teplo, aby zamaskovali svou skutečnou totožnost. Ve své přirozené podobě má každý el znamení Pána stínů ve svém srdci, a ať se zformuje do čehokoli, bude mít někde na těle nějakou jeho značku."

„Ta dvojčata měla každá nějaké znamínko na levé lícní kosti," řekl Lief. „Byla to…?"

Dain přikývl. „Ale nečekejte, že to vždycky bude tak snadné," upozornil je. „Elové druhého stupně jsou mnohem šikovnější. Jejich značka nikdy není na viditelném místě."

„Takže ty tvrdíš," přerušil ho zamračeně Barda, „že člověk musí mít štěstí, aby poznal ela druhého stupně?"

Dain se pousmál. „Existuje způsob, jak to vyzkoušet," řekl. „Elové si nedokážou udržet jednu podobu déle než tři dny. Když budeš sledovat ela druhého stupně a nespustíš z něj oči, přijde chvíle, kdy se přestane ovládat a jeho postava se začne měnit nebo chvět. Tomuhle okamžiku se říká třes. Netrvá to dlouho. Během pár vteřin el nad sebou znovu získá kontrolu. Ale v tu chvíli už víš, s kým máš tu čest."

Začínal už být unavený a chytil se zdravou rukou za hrudník, jako by ho něco bolelo. „V Deltoře jsou ale lidé, kteří nemusejí čekat až na třes," řekl. „Vyvinula se u nich taková intuice — ely vytuší. Aspoň to říká Zmar. On když cítí ela, okamžitě zaútočí. Nevím o tom, že by se někdy zmýlil."

„Nemůžeme si dovolit to, co dělá on," zabručel Barda. „Zabíjet jen na základě podezření je dost nebezpečné."

Dain přikývl a tentokrát byl jeho úsměv širší a opravdovější. „S tím souhlasím. Pro takové, jako jsme my, by podezření mělo být signálem k útěku, a ne k útoku.“

„Útěku?“ vyhrkla pobouřeně Jasmína.

Při náznaku opovržení v jejím hlase Dain zčervenal a jeho úsměv se vytratil. „Vidím, že tě ta představa popouzí, Jasmíno. Ty a Zmar na to máte stejný názor. Ale určitě je lepší utéct než zabít nevinného.“

„Nebo,“ vložil se do toho Barda, „pokud je tvé podezření správné, se nechat elem špehovat, jak se mu zlíbí, nebo se nechat zabít, když to nejmíň čekáš. Jakmile ti ty ledové prsty sevřou hrdlo, jsi bezmocná. Na to můžeš vzít jed, Jasmíno.“ Jemně se dotkl pohmožděného krku.

Jasmína umíněně zvedla bradu a znovu se obrátila k Dainovi. „Mluvil jsi o elech prvního a druhého stupně. Existují ještě nějaké další stupně?“

Dain zaváhal. „Zmar tvrdí, že je tu ještě jeden,“ řekl nakonec neochotně. „Říká, že existují elové třetího stupně. Prý jich je málo, ale zato v nich Pán stínů soustředil veškeré své ďábelské mistrovství. Mohou se proměnit, v cokoli je napadne — v živé bytosti i neživé věci. Jsou tak dokonalí a mají nad sebou takovou kontrolu, že je nikdo nepozná. Ani Zmar ne.“

„Tak jak může vědět, že existují?“ dožadovala se Jasmína.

Lief zaujatě pozoroval, jak Dainovi poklesla víčka a jak skousl ret. Co ho trápí?

Jasmína si jeho zaváhání také všimla a zaútočila. „Jak?“ naléhala.

Dain polkl. „Zmar říká — tvrdí, že se o nich dozvěděl — v Zemi stínů,“ zamumlal.

Liefovi se zvedl žaludek. Najednou jako by kousky skládačky zapadly do sebe. Okamžitě se mu vybavil náhrobek u zarostlého potoka. Byl zpátky v jeskyni na Hoře děsu a díval se na slova načmáraná krví.

„Když Zmar říká, že byl v Zemi stínů, ty mu nevěříš, Daine?“ zeptal se.

Dain na něj pohlédl očima plnýma zmatku. „Jak bych mohl?“ odpověděl. „Nikdo neuteče ze Země stínů. A přesto — Zmar nikdy nelže. Nikdy!“

„Lže o svém jménu!“ vyštěkla Jasmína.

„Jak to myslíš?“ Dain úplně zbledl. Vypadal vyčerpaně. Útlou zachmuřenou tvář měl posetou kapičkami potu. Zakymácel se.

Lief ho chytil dřív, než stačil spadnout. Barda našel sklenici s Výběrovým Kvalitním medem a protlačil lžíci medu mezi Dainovy sevřené rty. Brzy se do chlapcovy tváře vrátila trocha barvy. Lief ho zlehka položil na zem a přikryl ho.

„Neboj, Daine,“ řekl potichu, „ať už je Zmarovo skutečné jméno jakékoli, tobě nelhal. On byl v Zemi stínů. A nějak se mu podařilo utéct. Ty tomu možná nevěříš. Ale já ano.“

Dainovi se zachvěla víčka. Pootevřel ústa, jako by chtěl něco říct. „Ještě si o tom promluvíme přímo se Zmarem,“ zašeptal Lief. „Teď jen odpočívej. Zítra budeš potřebovat hodně sil.“

*

Následovaly dva dlouhé, náročné dny — dny, ve kterých Liefova úcta k Dainovi vzrostla. Při svém pádu si totiž nejen vymknul ruku, ale také si polámal několik žeber. Už druhý den však lezli po skalnatých kopcích. Každý Dainův krok musel nesmírně bolet, a on si přesto nestěžoval. Jen jeho oči prozrazovaly, jak trpí.

Řeku už měli z dohledu. Černá a hrozivá Hora děsu se rýsovala v dálce. Dvakrát, když se Lief ohlédl, uviděl mohutnou, zlověstnou siluetu Ak-Baby, jak kolem ní krouží a pátrá po stopách pěších poutníků.

V mnoha směrech to bylo dobré znamení. Znamenalo, že Pán stínů přes veškerou svoji moc dosud nezjistil, že se už společníci zmocnili drahokamu Hory. Ale byť jen vzdálená přítomnost Ak-Baby je nutila k ještě větší ostražitosti. Krajina byla čím dál drsnější, posetá keři a velikými balvany namísto košatých stromů, a tak se museli začít krčit a chodit v řadě za sebou.

Dain po celé hodiny nepromluvil. Zdálo se, že potřebuje všechny síly na to, aby vůbec dokázal jít. Jak by býval pochodil, kdyby šel

sám? pomyslel si Lief, když pozoroval chlapcova sehnutá záda před sebou a poslouchal jeho mělký, bolestný dech.

„Myslím, že Dain si potřebuje odpočinout," pronesl tlumeným hlasem.

Barda s Jasmínou okamžitě zastavili, ale Dain se pootočil a zavrtěl hlavou.

„Musíme se dostat do bezpečí. Pak můžeme odpočívat. Už to není daleko," oddychoval ztěžka. a držel se při tom za poraněnou paži. „Přesně nad námi… je tam puklina ve skále. Pak — tři keře v řadě a — tam je vchod do jeskyně, uzavřený kamenem. Je tam heslo…"

Jeho hlas vyzněl do ztracena. Pak bez jakéhokoli varování ztěžka padl k zemi.

Tři společníci se nad ním sklonili, volali ho jménem, ale on se neprobral. Dokonce ani zbytek medu ho nevzkřísil.

Slunce se schýlilo za obzor a začalo se stmívat.

„Musíme ho dostat do úkrytu," řekl Lief. „Další noc v takové zimě…"

„Říkal, že pevnost je blízko," zamumlal Barda. „Odnesu ho tam." Opatrně Daina zvedl a znovu začali šplhat nahoru.

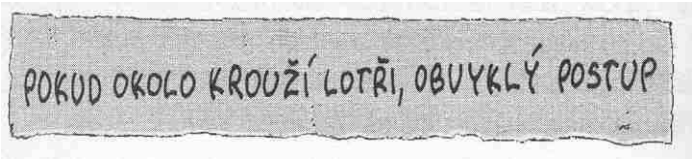
Brzy dorazili k hluboké prasklině ve skále — vypadala jako úzká chodba. Prolezli na druhou stranu a za ní, přesně jak jim Dain řekl, rostly tři keře v jedné řadě, která mířila k balvanu položenému na rovné skalnaté ploše.

Balvan vypadal docela přirozeně, jako kdyby prostě spadl tam, kde ležel, ale poznali, že právě on musí zakrývat vchod do pevnosti.

„Mají to dobře zamaskované," řekl Barda. „Kdybychom nevěděli, co hledat, minuli bychom to." Přiblížil se k velikému kameni, okukoval ho ze všech stran a hledal způsob, jak ho odsunout.

„To je divné, že tu nenechali žádnou hlídku," zamumlala Jasmína, která se rozhlížela kolem sebe s rukou na dýce. „Určitě čekali, že se má Dain vrátit. Jak se měl dostat dovnitř?"

Lief se také rozhlédl a všiml si proužku papíru, který ležel pod posledním z keřů. Vítr ho asi odfoukl do křoví, kde se zachytil o větvičku, napadlo ho. Vyprostil ho a zvědavě si ho prohlížel.

„Někdo byl pěkně neopatrný,“ zabručel a ukázal lístek ostatním.

„Zdá se, že očekávají potíže,“ řekl Barda.

„Možná jsme to my, koho čekají,“ sykla Jasmína. „Máme jen Dainovo slovo, že tohle je pevnost Hnutí odporu. Mohla by to být i past.“

„Uvidíme.“ Lief sebral ze země tlustý klacek a přešel k balvanu. Prudce na něj klackem zaklepal a zároveň zavolal: „Dobrý den! Jsme přátelé a prosíme, abyste nás pustili dovnitř.“

Zevnitř se nic neozvalo, ale měl zvláštní pocit, že tam někdo je. Zaklepal znovu.

„Zmare, slyšíš mě?! My jsme ti poutníci, které jsi zachránil před Šedými strážci u Ritmeru. Máme tu s sebou Daina. Je zraněný a potřebuje se léčit!“

„Jaké je dnešní heslo?“ ozval se hluboký, tlumený hlas. Lief vyplašeně poodstoupil. Jako by sama skála promluvila. Ale brzy si uvědomil, že zvuk přichází drobnou štěrbinou napravo od balvanu. Stejně jako gnómové z Hory i Hnutí odporu mělo ve stěnách pevnosti špehýrky.

„Chci mluvit se Zmarem!“ zakřičel Lief.

„Zmar tady není,“ zaduněl ten hlas. „Jaké je heslo? Odpověz, nebo zemřete.“

4. PEVNOST

Barda se naklonil blíž ke skále. „Zbláznil ses?“ zakřičel. „Nejsme nepřátelé! Zmar nás zná. A kdybyste nás viděli, věděli byste, že tu máme vašeho přítele.“

„My vás *vidíme*, to mi věř,“ odpověděl hlas ze skály. „V tuhle chvíli na vás míří dvanáct zbraní. Ani se nehněte.“

Společníci se vyplašeně rozhlédli kolem. Nikoho neviděli. Jasmína udělala krok zpět. Na zemi přímo vedle ní přistála ohnivá koule a pokropila ji jiskrami. Horečně je hasila.

„Říkal jsem ani hnout!“ zvolal ten hlas. „Příště je to na vlastní nebezpečí.“

„Zavolejte Neridu a Gloka!“ vykřikla Jasmína pronikavým hlasem, který byl ještě vystupňovaný leknutím. „Jsou tu s vámi, vím to. Zmar je zachránil před Šedými strážci stejně jako nás. Poznají naše tváře.“

Ozval se dutý smích. „To možná ano. Ale v těchto končinách víme, že nelze soudit jen podle vzhledu. Proto používáme heslo. Znáte ho, nebo ne?“

„Samozřejmě!“ vykřikl Lief.

„Liefe!“ zasyčela Jasmína.

„Kdybych řekl, že ne, zabili by nás!“ sykl Lief. „Mysleli by si, že jsme elové!“

„Stejně nás zabijou, jakmile poznají, že lžeš!“ Jasmína zaťala pěsti zoufalstvím a vzteky. „Tohle je šílenství!“

Lief odhodlaně zavrtěl hlavou. „Dain mluvil o tom hesle. Ale nemohl znát dnešní heslo, protože byl dlouho pryč. Musel počítat s tím, že heslo zjistí, až sem dorazí. A když to mohl dokázat on, my to dokážeme taky! Musí tu být nějaká šifra, znamení…“

„Kde?“ dožadovala se Jasmína.

„Možná mají všichni seznam s jedním slovem na každý den,“ řekl Barda.

„To by bylo dost nebezpečné,“ zamumlal Lief. „Přesto…“ Shodil na zem Dainův ruksak a rychle ho začal prohledávat. Ale přesně jak čekal, nenašel žádný seznam ani jiné psaní — jen samé cestovní

potřeby, pár kusů oblečení a prázdnou sklenici Výběrového Kvalitního medu.

Výběrový Kvalitní.

Popadl sklenici a zíral na ni. Najednou ho něco napadlo. Zašmátral v kapse po lístku, který našel pod keřem.

„Tahle hra už mě unavuje. Než napočítám do deseti, musíte odpovědět!“ zavolal hlas ze skály. „Jedna, dva…“

„Počkej!“ vykřikl Lief. Prsty konečně nahmatal kousek papíru. Vytáhl ho, rychle si ho znovu prolétl a navzdory všemu doufal, že se nemýlí. Tištěná slova se mu míhala před očima.

POKUD OKOLO KROUŽÍ LOTŘI, OBVYKLÝ POSTUP

Ano! To, co viděl, nemohla být jen náhoda. Má pravdu. Určitě má pravdu. Zhluboka se nadechl a odhodil papír.

„Heslo je — poklop,“ zakřičel.

„Jak to můžeš vědět?“ obořil se na něj Barda. „Co…“

Zarazil se však, když se balvan zakrývající vchod do pevnosti začal pomalu odsouvat stranou a škvírou z jeskyně uvnitř začalo proudit světlo.

Stál tam šlachovitý mužík oblečený v podivných šatech ve všech barvách duhy. Pod pruhovanou vlněnou čapkou se mu kroutily šedé chomáče vlasů, které mu sahaly až k pasu.

Lief ucítil, jak sebou Barda trhnul, ale nebyl čas se ho vyptávat, co se děje, protože mužík se zazubil a odkryl při tom dva nebo tři křivé zuby a široké růžové dásně.

„Dali jste si načas!“ zahřímal hlubokým, mocným hlasem, který se k jeho vzhledu vůbec nehodil. „Baví vás zahrávat si se smrtí? Ještě pár vteřin a dal jsem příkaz střílet.“

Zamžoural na bezvládné tělo v Bardově náručí, jako by špatně viděl. „Takže ten malý chlapec čelil nějakému nebezpečí a přišel k úrazu!“ řekl. „No podívejme. Kdo by si to byl pomyslel? A právě on, který byl na sebe vždycky tak opatrný!“

Protože se společníci rozpakovali, netrpělivě kývl. No tak už tady nestůjte!“ zvolal. „Pouštíte nám sem zimu.“ Ohlédl se. „Talgusi! Petrono!“ zakřičel. „Všechno je v pořádku. Složte zbraně a pojďte sem. Musíte se podívat na Daina. Donesli ho domů v náručí jako nemluvně, chudáka maličkého.“

Lief s Jasmínou proklouzli vchodem. Barda je následoval o něco pomaleji. Když vstoupil do světla, mužík se mu zahleděl do tváře a hlasitě se rozesmál. „Bardo!“ zaburácel. „Barda Brtník! To snad není pravda! Po všech těch letech! Můj bože, myslel jsem, že jsi mrtvý! Poznáváš mě?“

„Samozřejmě že tě poznávám, Pitkine,“ řekl Barda s poněkud ztuhlým úsměvem. „Ale tohle je poslední místo, kde bych tě čekal.“

Odmlčel se, když prostě oblečený muž a podobně otrhaná žena — podle všeho Talgus a Petrona — seskočili na zem odněkud z prostoru nade dveřmi. Podal jim Dainovo lehké tělo, které držel v náručí. Pak se obrátil k Jasmíně a Liefovi. „Pitkin byl jedním z akrobatů v paláci v Del,“ řekl na vysvětlenou a ve svém hlase nedal nic znát. „Znali jsme se dobře, když jsem býval strážným v paláci.“

„A ne jen tak ledajakým! Nuže, byl jsi nejsilnější a nejudatnější, tak se to říkalo!“ žvanil Pitkin. Všichni následovali Petronu a Talguse, kteří nesli Daina do větší jeskyně, z níž se nesl šum mnoha hlasů. „Ale Bardo, já jsem slyšel, že všichni strážní byli zabiti toho dne, kdy přišel Pán stínů. Jak jsi dokázal uniknout tomu masakru?“

„Náhodou jsem opustil palác dřív, než to začalo,“ zamumlal Barda. „A ty?“

Mužík pokrčil nos. „Vetřelci se nestarali o klauny a akrobaty!“ pošklebovaI se. „Nebyli jsme pro ně důležitější než zaběhnutý pes. Nechali nás, abychom si šli, kam se nám zachtělo. Přehoupli jsme se přes hradby, zatímco oni prolévali krev fajnových šlechticů a paniček, zabíjeli strážné z paláce a nenechali kámen na kameni při pátrání po našem odvážném králi a královně, kteří se někde schovávali a třásli se strachy ve svých zlatých botičkách.“

Znovu se ušklíbl a tentokrát byl v jeho úsměvu náznak poťouchlé zlomyslnosti. „Tak! A tys dokázal utéct právě včas, aby ses zachránil, Bardo Brtníku!“ vykřikoval. „Velmi chytré! Tvoji druhové přišli o život, když bránili palác, ale ty ne! Musíš být na sebe nesmírně pyšný.“

Lief rychle pohlédl na Bardu a uviděl napjatý, bolestný výraz ve tváři.

„Barda nevěděl, co se toho dne přihodí!“ zvolal rozzlobeně. „Odešel z paláce předchozí noc, protože mu zavraždili matku a on měl oprávněný strach, že další na řadě bude on!“

„Nevadí, Liefe,“ zabručel Barda. Obrátil se k Pitkinovi a Lief dobře poznal, že se snaží přinutit ke zdvořilosti. „Byl bys tak laskavý a nemluvil o mé minulosti s nikým jiným, Pitkine? Raději bych, aby to zůstalo v tajnosti.“

Mužík vykulil oči. „No samozřejmě, Bardo!“ řekl uhlazeně. „Docela tvému postavení rozumím — i když tvůj mladý přítel ne. Tohle jsou těžké časy a všichni nemůžeme být hrdinové. Vždyť já sám jsem největší zbabělec na světě!“ Došli ke vchodu větší jeskyně, on ustoupil a taktně je pobídl, aby vstoupili. „Však já také nepředstírám, že jsem něco jiného než zbabělec,“ dodal, když ho Barda míjel.

Jeskyně byla prostorná, osvícená mihotavými pochodněmi a plná skupinek mužů, žen a dětí nejrůznějšího věku. Na několika ohništích se už vařilo jídlo a podél stěny ležely slamníky.

„Proč dovolíš, aby tě označil za zbabělce?“ zašeptala rozhněvaně Jasmína Bardovi a vůbec si při tom nevšímala tváří, které se po nich zvědavě otáčely. „Protože právě to dělá!“

„Vím moc dobře, co dělá,“ řekl Barda zamračeně s pohledem upřeným přímo před sebe. „Znám starého Pitkina. Byl výtečný akrobat, ale nepoznal jsem většího prevíta, žádného tak závistivého a zlomyslného pomlouvače. To, že jsme ho tu potkali, je opravdu smůla. Ať slibuje cokoli, do rána tady budou všichni znát každý detail z mého života.“

„Dain už stejně zná tvoje jméno,“ poznamenal Lief.

„Jméno není tak důležité,“ zabručel Barda. „Ale to ostatní…“

Zarazil se, když k nim přichvátal Pitkin a hlasitě zatleskal, aby mu všichni v jeskyni věnovali pozornost.

„Tohle jsou přátelé, kteří se k nám přišli přidat!“ zvolal malý mužík. „Přinesli ubohého Daina domů. Zdá se, že chlapec kapánek riskoval a troufl si na poněkud větší sousto.“

Zachechtal se a letmo pohlédl na Dainovu bledou postavu, kterou právě pokládali na slaměnou matraci v rohu. Konečně se začínal hýbat. Několik dalších se také zasmálo a Lief ucítil, jak začíná

vzteky rudnout. Otevřel ústa, aby promluvil, ale Jasmína ho předběhla.

„Dain nás zachránil před dvěma ely," řekla nahlas. „Zachoval se opravdu statečně."

„Opravdu?" ozval se někdo z davu. „Kdo jsi, že si troufáš mluvit o statečnosti, Větvičko z Keříková?"

A z davu se vynořil velký hromotluk Glok.

5. SPOJENEC NEBO NEPŘÍTEL?

Glok stál a v obličeji se mu střídal pohrdavý úšklebek se zlostným pohledem, silné paže měl volně svěšené podél těla, v očích se mu zajiskřilo. Každá křivka mohutného těla naznačovala, že touží po boji.

„Ahoj, Gloku," řekla klidně Jasmína. „Když jsem tě posledně viděla, odnášeli tě z ritmerské arény a spal jsi jako dudek. Jaká škoda, že jsi nedokázal zůstat vzhůru na finále."

Pár lidí se zasmálo. Očividně už tu příhodu slyšeli. Glokova tvrdá tvář potemněla a celá jako by natekla. Výhružně zavrčel a prsty mu zacukaly.

Koutkem oka Lief zahlédl Pitkina, jak sleduje výjev s tváří oživlou škodolibým zaujetím. Pitkin tedy patřil k těm, kteří rádi rozdmýchávali nesváry a pak stáli stranou a pozorovali, co se stane. Nebezpečný muž — svým způsobem stejně nebezpečný jako Glok.

Právě v tu chvíli se ozvalo bouchání zvenčí. Tři pomalá poklepání a po nich tři rychlá. Pitkin na chviličku vypadal zklamaně. Potom se otočil a spěchal pryč spolu s Petronou a Talgusem v zádech.

„Jak zní heslo?" slyšeli ho zavolat.

„Poklop!" přišla odpověď. Hlas byl tlumený, ale Lief byl přesvědčený, že ho poznal. Zmar se vrací.

Glok si ale ničeho nevšímal. Stále se soustředil na Jasmínu.

„To já měl být šampión, ty slimáku!" zavrčel. „Kdybych bojoval, žádný tvoje poskakování a uhýbání by mě neoklamalo. Rozdrtil bych tě na kaši i s jednou rukou svázanou za zády!"

Jasmína na něj hleděla s odporem. „Naštěstí jsi kvůli své chamtivosti neměl příležitost to zkusit," řekla.

Glok zařval a chňapl po ní. Uskočila stranou a opovržlivě se usmála, když se zakymácel a obrovskými tlapami chytil jen prázdný vzduch.

„*To stačí!*"

U vchodu se mračil Zmar. Tvář měl zvrásněnou známkami únavy, zacuchané dlouhé černé vlasy a plnovous zaprášené a na snědé kůži se mu bělela klikatá jizva.

„Nestrpím tady žádné rvačky!“ zaburácel. „Gloku, už jsem tě varoval dřív. Ještě jeden výstup a vyhostíme tě z pevnosti. Pak už nebudeš pod naší ochranou, až si pro tebe přijdou Šedí strážci.“

Glok se otočil a vlekl se pryč, potichu si nadával a vrhal zlostné pohledy přes rameno. Nikdo ani nešpitl, ale Lief si všiml vysoké ženy, která si položila ruku přes ústa, aby skryla úsměv. Byla to Nerida. Všimla si, že ji Lief pozoruje, a její úsměv byl ještě širší a posměšnější. Odvrátil pohled a cítil, jak rudne při vzpomínce na to, jak ho potupila v ritmerské aréně.

Zmarovy rozhněvané oči se teď upíraly na Jasmínu. „A ty,“ dodal chladně, „si dávej pozor na svůj ostrý jazyk, pokud nechceš přijít k úhoně.“

Nastalo ticho. Zmar se prudce otočil a přistoupil k matraci, kde odpočíval Dain. Chlapec už se dokázal posadit.

„Takže,“ řekl Zmar, „nakonec ses vrátil, Daine. Čekali jsme tě už před několika dny. Kde jsi celou tu dobu byl?“

Dain silně zrudl. „Viděl jsem párek elů, Zmare,“ huhňal. „Jenom prvního stupně. Pronásledoval jsem je…“

„Sám?“ vyštěkl Zmar. „Tys je pronásledoval úplně sám. Šel sis za svým, neuposlechl jsi rozkazy, nevrátil ses, když jsme tě čekali.“

Dain svěsil hlavu. Ale Zmar nepřestával. „A řekli mi…“ Pohlédl na Pitkina, který se marně snažil vypadat jako neviňátko. „…řekli mi, že ses rozhodl ohrozit životy nás všech tím, že jsi prozradil těmhle neprověřeným cizincům tajemství hesla.“

Jeskyní zašuměl rozhněvaný šepot.

Nakonec se Dain vzpamatoval. „Opravdu — opravdu jsem jim to neprozradil, Zmare,“ řekl.

„Jak se tedy mohli dostat dovnitř?“ Zmarův hlas byl chladný jako led. „Ani jsi neviděl dnešní vzkaz. A přesto dokázali říct heslo.“

„Nebylo těžké to rozluštit,“ řekl Lief a rázně vykročil vpřed. „Na vzkazu stálo: POKUD OKOLO KROUŽÍ LOTŘI, OBVYKLÝ POSTUP. První písmena těchto slov znamenají heslo — POKLOP.“

Když se Zmar do něj zabodl pohledem, pokrčil rameny a hodil opatrnost za hlavu. Nehodlal se nechat zastrašovat jako Dain. „Měl jsem klíč k té šifře, samozřejmě,“ řekl nahlas. „Už jsem předtím viděl nálepku na Dainově sklenici medu: ‚Výběrový Kvalitní.‘ Tam

také první písmena skrývají pravdu. Proč máte strach prozradit, že používáte med Včelí královny?“

Z davu se znovu zvedla vlna hlasů. Zmar něco zavelel a Liefa, Bardu a Jasmínu okamžitě zezadu uchopilo několik párů silných rukou. Snažili se vymanit, ale nebylo to nic platné.

„Co to děláte?“ prskal Lief. „Tou otázkou jsem nemínil nic špatného! Prostě mě to zajímalo.“

„Pak uděláš líp, když budeš držet jazyk za zuby,“ řekl Zmar a oči měl tvrdé jako kámen. „Narazil jsi na tajemství, které jsme se zavázali chránit. Je zakázané obchodovat s Hnutím odporu. A med Včelí královny je ještě vzácnější a cennější než její mošt. Má úžasné léčivé síly. Ta žena mnohé riskuje, když nás zásobuje. Nasazuje nejen svůj vlastní život, ale i životy svých synů.“

Tentokrát zíral Lief. Představa, že ta divoká stařena, se kterou se setkali na útěku z Planiny krys, je matkou, mu připadala opravdu zvláštní.

„Nám je úplně jedno, jestli vás Včelí královna zásobuje medem,“ zavrčel Barda. „Komu bychom to říkali?“

„Svému pánovi, možná,“ zvolal Pitkin, kterému se očka blyštěla vzrušením. „Proto ti dovolili utéct z paláce statečný strážný Bardo? Zaprodal ses už tehdy Pánovi stínů?“

Barda se rozzuřeně vrhl vpřed, ale ruce, které ho svíraly, ho zadržely.

„Buď zticha, Pitkine!“ zaburácel Zmar. Chvíli si Bardu zamyšleně prohlížel.

„Takže,“ zamumlal, „ty jsi byl strážným v paláci. Tvoje skutečné jméno je Barda. A kde ses skrýval po celé ty roky, Bardo — než ses vydal na cesty krajinou se svými mladými společníky?“

„To je moje věc,“ řekl Barda a pohlédl mu přímo do očí. „Chci si to nechat pro sebe. Stejně jako si — myslím — chceš nechat ty pro sebe, kde jsi v té době byl, Zmare.“

„Své útočiště — *i* svoje skutečné jméno,“ zabručela Jasmína.

Zmar na ni rychle pohlédl. Sevřel ústa. Pak se znovu obrátil k Bardovi.

„Byl jsi v Toře?“ zeptal se bez obalu.

Nato Dain, který se krčil na matraci se svěšenou hlavou, dychtivě vzhlédl.

Ale Barda se na Zmara jen bezvýrazně díval. „V Toře?“ zopakoval. „Proč jste tady tak uchvácení Torou? Ne, nikdy v životě jsem v Toře nebyl.“

Zmar se prudce odvrátil. „Odveďte je do zkušebny,“ vykřikl. „Znovu si s nimi promluvím za tři dny.“

„Nech nás odejít!“ křičela Jasmína, když je táhli ke vchodu jeskyně. „Nemáš důvod nás věznit! Víš moc dobře, že nejsme elové! Ty to víš!“ Zmar zdvihl bradu. „Uvidíme,“ řekl.

*

Naši společníci strávili tři únavné dny zamčení v malé, jasně osvětlené jeskyni, které Zmar říkal ‚zkušebna‘. Do dřevěných dveří bylo vsazené zamřížované okno a neustále se jím někdo díval dovnitř a pozoroval každý jejich pohyb.

Věci měli u sebe. Dokonce ani zbraně jim nevzali. Tácy s jídlem jim podávali pode dveřmi a měli dostatek vody. Ale tuze jim chybělo soukromí. Nebyla tady žádná tma, žádný klid.

Třetího dne už byl zoufalý i Barda. Jasmína ležela schoulená na palandě a rukama si zakrývala tvář. Krej seděl v rohu cely s povislými křídly. Lief netrpělivě přecházel sem a tam a prožíval muka, jak čas ubíhal.

Proklínal den, kdy potkali Daina — pak si ale vzpomněl, že nebýt Daina, byli by on, Barda a Jasmína všichni mrtví. Proklel Zmarovu podezíravost — pak si vzpomněl na své vlastní leknutí, když se sladká malá Marie proměnila ve vraždící přízrak.

Ale copak Dain neříkal, že Zmar pozná ela? Pokud je to tak, pak Zmar věděl velmi dobře, že Lief, Barda a Jasmína nic nepředstírají. Tak proč je tady drží?

Chce nás tady udržet. Ta třídenní zkouška je jen výmluva — něco, co ostatní obyvatelé jeskyně schválí a pochopí. Chce vědět, co máme za lubem. A doufá, že mu to po tom všem řekneme.

Jako by se mu konečně rozsvítilo. Věděl, že je to pravda.

Tak to se mýlíš, Zmare, nebo jak se vlastně jmenuješ, pomyslel si rozhodně. Nikdy ti neprozradíme naše poslání. A to proto, že stále nevíme, zda jsi spojenec, nebo nepřítel.

Ztratili pojem o čase. Nevěděli, zda je den, nebo noc. Ale ve skutečnosti to bylo přesně sedmdesát dva hodin a pět minut po tom, co poprvé vstoupili do jeskyně, když uslyšeli zasyčení u okna ve dveřích.

Mezi mřížemi nakoukl Dain, který už nebyl shrbený bolestí, ale stál vzpřímeně a paži neměl zavěšenou v popruhu. Tvář měl strnulou a odhodlanou, i když si Lief všiml, že se mu třesou prsty.

„Tři dny uplynuly," zašeptal, když se společníci seběhli ke dveřím. „Už není třeba vás pozorovat. Ale Zmar stále odkládá vaše propuštění. Nechápu proč a myslím, že to není správné. Vyvedu vás odsud. Ale jen když mi slíbíte, že mě vezmete s sebou. Do Tory."

6. ZMĚNA PLÁNU

Dain se možná bál — možná se opravdu cítil provinile a styděl se — že osvobodil Liefa, Bardu a Jasmínu z cely a vedl je potichu temnou chodbou. Možná se třásl, když prošli do dalšího tunelu a dál k malým dveřím, které jim otevřely venkovní svět. Ale přesto to udělal. A když konečně stanuli pod širým nebem, pod hvězdami, které se blýskaly jako drahokamy poseté po černé sametové střeše, zhluboka si oddechl úlevou.

„A jsme v bezpečí," zašeptal. „Všichni jedí a pijí. Nikdo nepřijde znovu do zkušebny, dokud nebude čas jít spát. A tou dobou můžeme být dávno pryč."

Nemarnili čas zbytečnými řečmi a společně začali šplhat přes skály. Klouzali se a smekali po uvolněných kamenech a chytali se za keře, aby se nezřítili dolů.

Teprve když byli dostatečně daleko od pevnosti a měli pevnou půdu pod nohama, zastavili k odpočinku a také aby si promluvili.

„Tora je mnoho dní cesty odsud dolů po řece," šeptal Dain. „Budeme si muset dávat veliký pozor. Řeku Tor okupují lupiči a piráti a hlídkuje tam mnoho elů."

„Proč?" zeptal se potichu Lief. „Co je tak zvláštního na Toře, Daine? A proč tam chceš jít?"

Dain na něj upřeně hleděl. Na tváři se mu vystřídalo několik výrazů: překvapení, zmatek, nedůvěra a konečně také vztek. Pomalu se vyškrábal na nohy.

„Ty víš moc dobře proč," procedil mezi zuby a prohlížel si Liefa od hlavy k patě. „Je možné, že mi pořád ještě nevěříš?" Divoce potřásl hlavou ze strany na stranu. „Zradil jsem kvůli vám své druhy. Zradil jsem Zmara, který byl skoro jako můj otec! Copak to nestačí, abych prokázal…?"

„Zmlkni, hochu," zamumlal Barda. „To není věc důvěry. Víme toho o Toře jen málo."

„Já o ní nevím nic," zabručela Jasmína. „Nikdy jsem o ní neslyšela, dokud jsi to jméno nevyslovil, když jsme se poprvé setkali."

„Ale já myslel…“ Dain se zhluboka nadechl a stiskl ruce, až mu zbělely klouby. „Podvedli jste mě. Řekli jste mi, že jdete…“

„Nic jsme ti neřekli,“ řekl Barda neústupně. „To ty jsi tvrdil, že míříme do Tory. My jsme tě jen nevyvedli z omylu.“

Dain zasténal a zabořil tvář do dlaní. Byla tma a šli svižně, ale Liefovi se zdálo, že se mu v tmavých očích zaleskly slzy. Ucítil bodavý pocit viny a starostlivě položil Dainovi ruku na rameno.

„Jdeme celou cestu podél řeky až k pobřeží. Pokud Tora leží na řece nebo někde poblíž, můžeme tě tam doprovodit, pokud si to budeš přát.“

Dain měl stále obličej v dlaních a pomalu zavrtěl hlavou. „Když jsem o vás poprvé slyšel — muž, chlapec a divoké děvče s černým ptákem, kteří potírají zlo Pána stínů — začal jsem si myslet, že vy jste ta odpověď,“ řekl zastřeným, huhňavým hlasem. „A jak měsíce ubíhaly a Zmar přinášel zprávy, že míříte na západ, začal jsem si tím být jistý.“

Přemáhal vzlykot. „Pak jsem vás potkal. Připadalo mi, že to musí být osud. Ale celé to byl omyl. Další chyba. Nic se mi nedaří! Co budu dělat?“

„Myslím, že bys nám raději měl říct, co tě trápí,“ řekla rozhodně Jasmína. „Ničemu nepomůžeš, když budeš jen naříkat a bědovat.“

Dain zvedl hlavu. Zdálo se, že mu její klid pomohl víc, než by dokázalo jakékoli množství soucitu. Hřbetem ruky si otřel oči, aby si osušil slzy.

„Z důvodů, které vám nemohu prozradit, se musím dostat do Tory. Ale Zmar mi to zakázal. Našel mě, když bandité spálili farmu mojí rodiny. Nejdřív říkal, že musím znovu nabrat síly. Pak tvrdil, že potřebuji víc cviku, abych mohl bezpečně cestovat, přestože jsem už dokázal střílet z luku. Později říkal, že mě jen na krátkou dobu potřebuje k ruce, a já mu to nedokázal odmítnout. A nakonec, když už jsem začal být netrpělivý, řekl, že Tora je teď příliš nebezpečná pro mě nebo pro kohokoli z naší skupiny, dokud nebudeme silnější.“

Odmlčel se a potřásl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. „Tvrdí, že navštívit Toru právě teď by znamenalo jisté zajetí a to by ohrozilo celé Hnutí odporu. Říká, že se to tam hemží Šedými strážci a je tam plno špehů, protože…“

Hlas ho zradil a on jen naprázdno polkl.

„Protože Tora byla vždycky tak oddaná královské rodině," řekl najednou Barda. „No jistě!"

Oči mu ožily vzrušením. Liefovi se odkudsi náhle vynořily zapadlé vzpomínky. Vzpomněl si na svého otce, jak kuje doruda rozžhavené železo v kovárně a mluví o Toře, velikém městě na západě. Říkal, že je to krásné místo, s kulturou a osobitým kouzlem, daleko od rušného Del a jeho paláce, ale přesto naprosto oddané koruně. Lief vzpomínal, jak mu otec popisoval malbu, kterou kdysi dávno viděl v zámecké knihovně.

Byl to obraz ohromného davu lidí. Všichni byli vysocí a štíhlí, s podlouhlými hladkými tvářemi, sešikmeným obočím, tmavýma očima a lesklými černými vlasy. Na sobě měli pestrobarevné šaty s dlouhými rukávy, které sahaly až k zemi. Ruce měli přitisknuté na srdci.

Všichni stáli naproti obrovské skále, z jejíhož vrcholu šlehaly vysoko k nebi zelené plameny. Vedle skály stál s pokorně skloněnou hlavou veliký muž v obnošených pracovních šatech s Kouzelným pásem Deltory kolem beder. Vedle něj pak překrásná černovlasá žena s rukou položenou na jeho paži.

„Adin miloval torskou ženu a ona milovala jeho," řekl pomalu Lief. „Když ho prohlásili králem, odešla s ním do Del, aby tam vládla po jeho boku. Toho dne, kdy odešli, Torané přísahali věrnost Adinovi a všem, kdo přijdou po něm. Ostatní kmeny udělaly to samé, ale Torané, kteří byli kmenem nejsilnějším, vytesali svůj slib do ohnivé skály, která stála přímo v srdci města, a obdařili ji kouzlem, které se nedá nikdy zlomit."

Pohlédl Bardovi a Jasmíně do očí a všechny je napadlo totéž. Jaké by mohlo být příhodnější místo pro úkryt následníka trůnu než Tora?

„Z Del do Tory je to pěkně dlouhá cesta," řekl Barda nahlas a pečlivě vybíral slova, aby neodhalil jejich význam Dainovi. „Nebezpečná cesta. Ale jak tam jednou jste…"

Ano, odpověděl mlčky Lief očima. Jak se tam jednou dostane, mohl by si být král Endon celkem jistý, že mu tamní lidé pomohou. Torané by udělali cokoli, dali by v sázku vše, aby ochránili jeho,

královnu Šarn a jejich dítě. A měli dost kouzel, aby se jim to podařilo — ať už jim Pán stínů hrozí čímkoli, bez ohledu na zkázu, kterou kolem sebe šíří.

„Takže vy *víte* něco o Toře!“ zvolal Dain s rozjasněnou tváří.

„Nic o tom, jak to tam vypadá teď,“ řekl pomalu Lief. „Znám jen staré příběhy. Do Del nepřišly žádné zprávy od té doby, co jsem se narodil.“

„A možná ani dlouho předtím,“ poznamenal Barda. Pohlédl Dainovi do dychtivých očí. „Myslím, že to možná nejsou jen nebezpečí Tory, kvůli kterým ji Zmar zakázal svým lidem. Jde také o to, že Tora je oddaná králi. Zmar s tím nechce mít nic společného. Pohrdá památkou královské rodiny. Nebo se mýlím?“

Dain svěsil hlavu. „Máš pravdu,“ připustil. „A Zmar nechce mít nic společného ani s kouzlem Tory. Tvrdí, že jsme se na kouzla v minulosti spoléhali až příliš a i tak nás zklamala. Říká, že se musíme naučit stát na vlastních nohou a bojovat proti Pánovi stínů důvtipem, silou a zbraněmi. Ale já…“

„Ty víš, že to nestačí,“ skočil mu do řeči Lief. „A jsi to ty, kdo má pravdu, Daine. Nepřítel získal moc prostřednictvím kouzel. Prostá síla, jakkoli odhodlaná, možná zmaří některé z jeho zlých kousků, ale nikdy ho nezničí nadobro.“

Jasmína naslouchala a zaujatě se dívala z jednoho na druhého. Teprve teď promluvila.

„Obyčejná síla možná neporazí Pána stínů. Ale zdravý rozum nám jasně říká, co teď musíme udělat. Nepochybně se právě blížíme k oblasti, kterou nepřítel bedlivě sleduje. Bude tam mnoho očí, které budou hledat skupinu, o které jim říkali — muže, chlapce — a divoké děvče s černým ptákem.“

Poslední slova vyřkla s trpkým úsměvem.

Lief se ji pokusil přerušit, ale ona zvedla ruku, aby ho zarazila. „Pokud máme proklouznout bez povšimnutí, musíme se rozdělit,“ řekla. „A protože my s Krejem jsme ti, kvůli nimž je naše skupina tak nápadná, jsme to my dva, kdo se musí vydat svou cestou.“

Natáhla si ruksak na záda. Krej přiletěl, aby se jí usadil na paži. Filli ustrašeně zaštěbetal.

„Jasmíno, to ne!“ zvolal Lief.

„Neopouštěj nás!“ vykřikl téměř současně Dain.

Jasmína se obrátila k Bardovi. „Mám pravdu, viď?“ zeptala se. „Řekni jim to!“

Velký muž se zdráhal, ale jeho zarmoucená tvář prozradila, že podle něj jsou její úvahy správné.

Rázně přikývla. „Pak je rozhodnuto. Všichni se ve zdraví shledáme na pobřeží, tam, kde končí řeka.“

Zvedla ruku na rozloučenou a rychle odkráčela do tmy. Lief se s výkřikem pustil za ní. Ale ona mu neodpovídala a on ji nedokázal dohonit. Během chvilky byl vidět jen třepotavý stín mezi stromy. A byla pryč.

7. SOUTOK

Barda, Lief a Dain se plížili podél řeky mezi stromy, které rostly na jejích březích. Od chvíle, kdy se od nich Jasmína oddělila, už uběhlo mnoho dní, a přestože Lief neustále vyhlížel nějaké její stopy, dosud na žádnou nenarazil. Bylo to divné a smutné cestovat bez Jasmíny, bez Filliho tichého švitoření a Krejova krákání nad hlavou. I když byl Dain i v těžších chvílích spolehlivý, nikdy ji nemohl nahradit. Lief si také uvědomil, jak moc si s Bardou zvykli spoléhat na Jasmínin ostrý zrak a sluch, který je vždy včas varoval před nebezpečím. Dvakrát museli bojovat o život s bandity, kteří na ně nečekaně seskočili ze stromů. Čtyřikrát se stačili na poslední chvíli schovat, když kolem proplouvala pirátská loď — obrovské, odřené dřevěné lodě, mnohokrát spravované nejrůznějšími věcmi všeho druhu, a dokonce opatřené plachtami nahrubo sešitými ze zbytků oblečení.

Surovci, kteří napínali plachty, pospávali na prkenné palubě nebo se opírali do dlouhých vesel, tvořili stejně rozmanitou směs jako věci, z nichž byla vyrobena jejich loď. Byli mezi nimi muži všech velikostí, barev a postav, ale všichni měli zuřivý, hladový pohled. Přestože měli špinavé otrhané šaty a rozcuchané vlasy, u pasu jim visely ostré nože, meče a sekery, které se na slunci zářivě blýskaly.

Na vrcholku každého stěžně se kolébala osamělá postava, připoutaná na místě lany nebo koženým popruhem. Z vysokého posedu tu tvrdýma očima zastíněnýma rukou, kloboukem nebo listnatou větví bedlivě sledovala břehy řeky a hladinu před sebou.

Hledala nějakou kořist. Poohlížela se po pocestných, které by mohli zabít a oloupit. Hledala nechráněné vesnice a jiné lodě, které by mohli vyrabovat.

Tady, daleko od hor a potůčků, které se do řeky vlévaly, byl proud pomalejší a koryto se zúžilo a klikatilo. Hladina byla temná a mastná, pokrytá ohavnou pěnou. Zápach smrti a hniloby se nad ní vznášel jako mlha. Hnijící polámané dřevo, cáry šatů a další smetí se pohupovalo v jejím proudu.

Plavaly tu i zlověstnější věci. Čas od času pluly těsně pod hladinou mrtvoly a kolem nich děsivě kroužila a bublala voda, jak na zbytcích těla hodovala nespatřená kroutící se vodní stvoření.

A elové? Kdo ví, kteří z banditů a dalších stvoření jsou právě elové?

Jednoho večera, když Lief, Barda a Dain zastavili na noc, se rákosím ke břehu přibrodili dva překrásní čistě bílí vodní ptáci a skláněli své ladné krky, jako by si říkali o krmení. Přesto si nevšímali kousků jídla, které jim Lief házel. Jen stáli a upřeně se dívali. A teprve když roztáhli křídla, uviděl Lief černou tečku, kterou měli oba na boku, a uvědomil si, kdo to je.

Zákeřní elové. Ale muž s dvěma chlapci je nezajímal. Odletěli pryč, aby našli muže, chlapce, dívku a černého ptáka, které měli za úkol zneškodnit.

Lief se natáhl, protože se mu udělalo špatně od žaludku, a zahleděl se na zářivý měsíc. Za tři dny bude úplněk, ale už teď je obrovský a osvětluje temnotu. Každý keřík byl osvícený. Na každý strom bylo vidět. Nebylo kde se schovat.

Jasmína měla pravdu. Byla to její a Krejova přítomnost, kvůli níž byla jejich skupina nápadná. Ale pokud ji najdou elové samotnou, jen s Krejem po boku, nezaútočí na ni? To ona teď byla ve skutečném nebezpečí.

Lief v duchu zaprosil, aby se jí nic nestalo. Přísahal sám sobě, že pokud všichni přežijí tuhle zkoušku, už nikdy se nerozdělí. Opatrnost je sice moc hezká, ale jsou i důležitější věci.

*

Příštího rána dorazili k mostu, který se klenul přes další řeku. Ta v těchto místech ústila do Toru. Most se zvedal ve vysokém oblouku, takže pod ním mohly proplouvat lodě, a i když byl ve velmi špatném stavu, zdál se být dost bezpečný, aby se přes něj dalo přejít.

Na druhé straně se krčila vesnička, sevřená mezi dvěma řekami. Vypadala opuštěně.

„Myslím, že tohle je Šírava," řekl Dain a díval se do pomalého toku, přes který přecházeli. „Patrně jste ji viděli cestou do Ritmeru."

„Viděli,“ odpověděl Barda se zasmušilým úsměvem. „A taky pocítili — víc, než by se nám líbilo. Tak tady končí.“

Došli na konec mostu a vydali se k vesnici, která očividně zažila nějakou děsivou pohromu. Mnoho domů bylo vyhořelých. Okna rozbitá. Úzké uličky byly plné střepů a sutin.

„Piráti,“ zamumlal Dain.

Přímo před nimi vyčuhoval ze země kůl, a když k němu došli, uviděli, že kdysi na něm byla připevněná cedule. Teď ležela na zemi, s olámanými kraji a zabláceným nápisem.

„Zmar o tomhle místě jednou mluvil,“ řekl Dain sklesle. „Říkal, že zdejší lidé jsou odvážní a mají dobré srdce. Chtěl, aby se k nám přidali a byli tak v bezpečí. Ale oni odmítli nechat svou vesnici napospas pirátům. Řekli že ji budou bránit do posledního dechu.“

„Asi to také udělali.“ Bardovi zlostí zhrubl hlas.

Lief se chtěl obrátit, ale vtom si všiml, že na holé zemi vedle horního okraje cedule leží kousky tlusté žluté pletací vlny. Dřepl si, aby je sebral — ale pak ucukl rukou, když uviděl, že jsou poskládané do nějakého vzorce.

„Bardo! Byla tu Jasmína!“ zvolal rozrušeně. „A možná je stále tady. Tohle je vzkaz pro nás — zpráva, které si nikdo jiný nevšimne. Vidíš? Udělala první písmeno svého jména. A za něj obrázek ptáka. To je Krej. Další znaky určitě říkají, kde se ukrývá.“

Barda uvažoval nad symboly poskládanými z vlny. „Ten kruh by mohl znamenat část stavení. Ale co ta trojka?“

„Možná je to číslo dveří!“ Lief vstal a rozhlédl se. Pocítil nový elán.

S Dainem v závěsu se vydali na průzkum vesnice. Byl to skličující úkol a Liefovo vzrušení rychle opadlo. Soutok bylo podle všeho kdysi rušné, prosperující městečko. Teď ale viděli všude jen stopy násilí a krveprolití. Hostinec, radnice, každý dům, každý krámek, všechno bylo vyrabované. Odnesli všechno, co mohlo mít nějakou cenu.

Někteří z útočníků vítězoslavně načmárali svá jména na stěny obývacích pokojů, ložnic a předsíní. Jedním ze jmen, které se objevovalo stále znovu, bylo ‚Nak‘, dvakrát dokonce napsané něčím, co vypadalo jako krev. Ale byla tu i jiná jména. Často viděli jméno ‚Fin‘ a také ‚Miln‘.

Lief si nenávistně prohlížel čmáranice. Nak, Fin a Miln, pomyslel si, budu si pamatovat vaše jména. Vy nejste elové nebo Šedí strážci, služebníci Pána stínů, vychovaní ke službě zlu. Máte svobodu zvolit si, jak budete jednat. Rozhodli jste se krást, ničit a vraždit. Doufám, že se jednoho dne potkáme. A pak za to všechno zaplatíte, za to ručím.

S těžkým srdcem ukončili hledání. Byl tu kulatý dvůr a také několik oken v kulatém rámu. Ale nenašli žádná čísla a po Jasmíně nebylo ani stopy.

Lief zastavil před posledním domem, který měl na dveřích vyřezaný srpek měsíce. „Měsíc je kruh, když je v úplňku,“ zavolal na Bardu. „Že by Jasmína měla na mysli…?“

Pak se ale zarazil, protože mu konečně došel skutečný význam Jasmíniny zprávy. Zakroutil hlavou, naštvaný sám na sebe za svou nechápavost. „Jenom jsme plýtvali časem,“ zvolal. „Jasmína je dávno pryč. Ty značky neříkají, kde se v Soutoku skrývá, ale kdy tady byla. Ten kruh znamená úplněk. Pak je tam mínus a číslo 3. Byla tu včera — tři dny před úplňkem!“

„No jistě!“ oddechl si ztěžka Barda. „Pak tedy…“

Najednou zbystřil, přitiskl prst na rty a naslouchal. Pak se zaposlouchal i Lief a uslyšel poslední věc, kterou by tu čekal.

Slyšel cinkot mnoha malých zvonečků, který se pomalu blížil. A ještě překvapivější bylo, že jej doprovázel něčí rozjařený zpěv.

Býval jeden el-ijó,
tramta juchu el-ijó,
býval jeden el-ijó,
hrozný, to já vím!

Řek sem tomu el-ijó,
tramta juchu el-ijó,
řek sem tomu el-ijó,
já se nebojím!

8. TOMÁŠ

Po cestě podél Šíravy se k vesnici těžkopádně houpal zchátralý povoz tažený starým tlustým koněm. Nejdřív si Lief myslel, že na kozlíku sedí dvě postavy. Ale když se povoz přiblížil, uviděl, že se mýlil. Byl tam jen jeden člověk — obrovský muž se zlatými vlasy a snědou pletí, který si halasně prozpěvoval svou poněkud neobvyklou písničku.

Lief se bez rozmyslu pohnul kupředu. „Počkej," zabručel Barda. „Vzhled a slova mohou klamat."

Lief přikývl a zůstal stát. Když ale uslyšel, že cizincova píseň znejistěla, jak se přiblížil ke zbořené ceduli městečka, a uviděl zármutek na široké tváři, už se mu dál nechtělo čekat.

Muž zmlkl, když viděl, jak se ti tři vynořili ze stínu. „Ech," řekl. „Tohle je nepěkná věc." Slezl z vozu a rozhlédl se po zpustlém okolí. „Ale nepřekvapuje mě to. Řadu let sem rok co rok zajíždíme při svých cestách a pokaždé jsem měl velkou obavu, že tu najdu přesně tohle."

Potřásl hlavou. „Varoval jsem je. Říkal jsem jim: ‚Vzdejte to, přátelé. Odejděte odtud! Život je to nejcennější!' Ale byli tak stateční. A tak pošetilí..."

Obrovskou rukou si otřel oči.

„O jakých cestách to mluvíš?" zeptal se Barda, který byl stále ve střehu.

Muž na něj pohlédl. „Inu, jsem kočovný obchodník, pane," řekl zdvořile. „Prodávám, kupuji a měním. Jmenuji se Tomáš Violoncella." A ukázal na vybledlá písmena na svém voze.

Vzápětí se k Liefovu překvapení za ním něco pohnulo a Dain vykročil dopředu. „Ahoj Tomáši," řekl chlapec. „Copak mě nepoznáváš?" Obličej muže roztál a objevil se na něm úsměv. „Mladý Dain!" řekl. „Viděl jsem tě, ale nebyl jsem si jistý, jestli se k tobě v téhle společnosti mohu hlásit."

„Jsou to přátelé," řekl Dain. „Pomáhají mi na cestě do Tory, Tomáši. Nakonec jsem se tam vydal."

Tomášův úsměv se vytratil. „To jsou špatné zprávy," řekl. „Proč nezůstaneš tam, kde jsi v bezpečí? Tahle část země není k pocestným zrovna vlídná."

„Ale ty přece cestuješ každý den," poznamenal Lief.

Tomáš pokrčil mohutnými rameny. „Já?" řekl, jako by to bylo něco naprosto jiného. „To ano. Ale já mám ochranu."

Lief vykulil oči. Muž neměl žádnou zbraň a až na starého koně to vypadalo, že je zcela sám. Byl veliký, to ano, ale jeho přívětivá, bezelstná tvář rozhodně nevypadala jako tvář rváče. Spíš naopak.

„S Tomášem vždycky cestuje jeho bratr Šámot," řekl Dain rychle a, jak se Liefovi zdálo, varovným tónem.

Tomáš pootočil hlavu na stranu. „Chcete poznat Šámota?" zeptal se.

„Ne, kdepak. Ani by nás nenapadlo ho rušit," zvolal Dain, dřív než Lief s Bardou stačili cokoli říct. „Ale než pojedeš, rádi bychom si s přáteli koupili pár věcí na cestu, Tomáši."

Muž se rozzářil. „Bude mi potěšením, pánové," řekl. Odkráčel k zadní části vozu a otevřel dveře. Prostor byl vybavený jako maličký obchůdek, přecpaný oblečením a domácími potřebami.

Tady se každopádně jeho bratr neskrývá, pomyslel si Lief. A co si máme koupit? Protože on očividně čeká, že si něco koupíme.

Pozoroval Daina, jak si kupuje malý kotlík, který nepotřeboval. Pak se Tomáš obrátil k němu. „A po čem toužíš ty, mladý pane?" zeptal se ho.

Lief mu podal minci a ukázal na koš s mnoha malými balíčky něčeho, co vypadalo jako karamely. Tomáš povytáhl obočí, ale vzal si minci a hodil mu dva balíčky.

Pak byl na řadě Barda a ten k Liefovu překvapení ukázal na široký plátěný pás vyšívaný temně zlatým vzorem a hnědými listy. „Pokud je to v mých možnostech, vezmu si tohle," řekl Barda.

„Skvělá volba," řekl Tomáš a sundal opasek z háku. „A pro tebe, Dainova přítele, pouze tři stříbrné." Poměřil očima Bardův pas. „Přesto, možná ti bude trochu těsný," dodal.

„Není pro mě," řekl Barda a odpočítal peníze. Je to dárek."

Tomáš přikývl a podal mu opasek. „Nuže," řekl. „Naše cesta nebyla tak úplně bez výdělku a to je dobře. Ale z tohohle místa jsem smutný a to dobré není. Pojedeme pryč."

Když se otočil, aby zavřel dveře, začal si něco mumlat pro sebe. Podivná nátura, pomyslel si Lief. A trochu bláznivá, protože tenhle bratr, o kterém mluví, existuje nejspíš jen v jeho představách. Možná Šámot zemřel a Tomáš z toho přišel o rozum.

Tomáš pořádně zajistil dveře a přešel k přední části vozu. Když položil nohu na schůdek, aby se vyhoupl na kozlík, obrátil se k Dainovi. „Zapomeň na Toru, aspoň prozatím, Daine, a pojeď s námi," řekl a natáhl k němu přátelskou ruku. „Na kozlíku je pro tebe místo. Brzy se máme setkat s některými ze tvých přátel, abychom jim předali zboží. Mohl by ses s nimi vrátit do pevnosti."

Dain zakroutil hlavou. „Upřímně ti děkuji za nabídku, Tomáši," řekl, „ale nemohu ji přijmout."

Tomáš se na něj smutně zahleděl, pak pokrčil rameny a vylezl nahoru. Když byl zase usazený na kozlíku, sehnul se a zašmátral pod ním. Ozval se cinkot a nakonec vytáhl malou sklenici. Podal ji Dainovi. „To je malá pozornost," řekl. „Ať je ti na cestě k užitku."

Zatímco Dain koktal své díky, Lief si zvědavě prohlížel sklenici. Trochu ho vylekalo, když uviděl známou nálepku ‚Výběrový Kvalitní med'.

Tomáš si všiml, jak je zaskočený, a přitiskl si prst ze strany na nos. „Ani slovo," řekl. Luskl na koně. Vůz sebou trhl kupředu a pomalu se otáčel, dokud nevyrazil zpátky cestou, kterou přijel.

Barda, Lief a Dain mu pokynuli na rozloučenou. Tomáš se zazubil a zamával. Pak potřásl cinkavými opratěmi a povoz se odkolébal pryč.

„Prodává med Včelí královny?“ zamumlal Lief. „Ale já myslel, že ten je hrozně vzácný.“

„Prodává ho jen Hnutí odporu,“ řekl Dain a pohlédl na sklenici. „A navíc si účtuje jen zlomek jeho ceny. Ještě tomu nerozumíte? Není to obyčejný obchodník. Je to syn samotné Včelí královny.“

Lief se prudce nadechl.

„Ale co to blábolil o svém bratrovi?“ zeptal se Barda. „Byl sám!“

Přes Dainovu tvář jako by přeletěl stín. „Tomáš nikdy není sám,“ řekl. „Šámot je vždy s ním. Ale Šámot nepatří k lidem, které by byla radost poznat. Já ho viděl jen jednou a úplně mi to stačilo.“

Stále na něj nechápavě zírali, a tak se ohlédl za vozem. „Šámot se objeví jen tehdy, když je Tomáš nebo někdo nablízku v nebezpečí. Většinu času zůstává uvnitř.“

Barda netrpělivě potřásl hlavou. „Uvnitř nikdo nebyl!“ odfrkl si. „Ve voze bylo jen zboží na prodej.“

„Ne uvnitř vozu,“ zamumlal Dain. „Uvnitř Tomáše.“

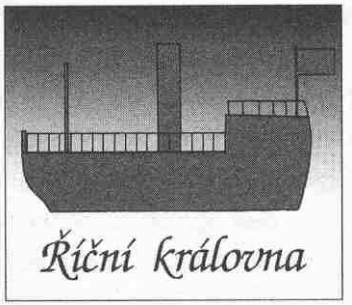
Liefovi přejel mráz po zádech. Podíval se na cestu. Povoz byl téměř skrytý ve velkém oblaku prachu. Ale cinkot zvonečků na koňských otěžích doléhal až sem. A přes to zvonění byl slyšet zpěv.

Roztřesený el-ijó,
tramta juchu el-ijó,
roztřesený el-ijó,
já se nebojím!

Ale tentokrát by Lief mohl přísahat, že místo jednoho hlasu slyší dva.

9. KUPŘEDU

Jakmile vůz zmizel z dohledu, společníci se obrátili zády ke smutným pozůstatkům Soutoku a opatrně pokračovali k břehu řeky Tor. Tam narazili na malé dřevěné molo, které vystupovalo kousek nad vodu. Na kůlu byla připevněna kovová vývěska.

„V téhle části řeky asi funguje nějaká lodní doprava. Určitě sem přijíždí po Šíravě a vozí pocestné a zboží do Tory," zvolal Lief. „Proto je most tak vysoký. Daine, slyšel jsi o tom něco?"

Dain zakroutil hlavou a podezíravě pozoroval tabulku.

„Bylo by to báječné pro změnu se vézt místo chození pěšky — a taky by to bylo rychlejší," řekl Lief. „Neměli bychom počkat?"

Barda lítostivě potřásl hlavou. „Myslím, že ne. Pokud víme, tak loď přijíždí jednou týdně — nebo možná už nejezdí vůbec. Tahle vývěska není zrovna nejnovější. A stejně jsme se rozhodli držet stranou od lidí."

Lief neochotně souhlasil, a tak se plahočili dál po svých.

Za soutokem řek se Tor rozšiřoval, byl hlubší a méně se klikatil. Také vypadal čistší a méně to tu bylo cítit hnilobou. Ale Lief věděl, že pod klidnou hladinou se pomalu pohybují jakési tmavé i bledé tvary. Nezmizely, pouze se potopily hlouběji.

Jak se řeka rozšiřovala, měnila se i krajina na jejích březích. Postupně zmizely stromy a keře, a rákosí naopak zhoustlo. Když společníci zastavili na noc, hlína pod jejich nohama už byla pěkně mokřinatá.

Když se najedli, Dain se okamžitě uložil ke spánku. Vyšel zářivý měsíc. Lief si vzpomněl na balíčky, které si koupil od Tomáše, a

jeden vytáhl. Chtěl se o karamelu podělit s Bardou. Ale jakmile rozbalil tvrdou, nablýskanou hnědou věc uvnitř, uvědomil si, že ať už je to cokoli, rozhodně to není karamela. Odporně to páchlo a chutnalo ještě hůř.

Cítil se trapně, že se tak hloupě zmýlil, a tak to zase zabalil a strčil hluboko do kapsy. Podíval se, zda si toho Barda všiml, ale ten byl zaujatý svým vlastním nákupem — vyšívaným pásem. Lief ho zvědavě pozoroval a uvažoval, pro koho asi tenhle dárek je. Barda zvedl hlavu a mávl na něj. Lief se k němu tiše přesunul, aby nevzbudili Daina.

„Koupil jsem tenhle pás z jednoho důvodu, Liefe," zamumlal Barda. „Látka je dvojitá, tlustá a pevná. Myslím, že bychom ho měli použít jako obal pro Kouzelný pás."

Lief se nadechl, aby něco namítl. Pokud bude Pás ukrytý v látce, nebude se moci dotýkat kamenů a dívat se na ně. Přijde o sílu topasu, který mu bystří mysl, rubínu, který bledne v nebezpečí, a opálu, který dává nahlédnout do budoucnosti.

Bál se sil opálu, ale už celé dny se snažil sebrat odvahu k tomu, aby se ho dotkl. Podle mapy od Liefova otce je Labyrint bestie na západním pobřeží Deltory, ale jeho přesná poloha není jasná. Opál by jim mohl nějak pomoci jej najít.

„Řeka se jen hemží nepřáteli. A je s námi Dain, přinejmenším do Tory," pokračoval Barda. Je to jen otázka času, kdy konečně zahlédne Pás, i když budeš sebeopatmější."

Lief zapomněl na své námitky. Bylo to tak. Upřímně Daina litoval, ale pravdou zůstávalo, že ani on, ani Barda se ještě nedokázali rozhodnout, jestli mu mohou zcela důvěřovat. Přikývl a Barda okamžitě začal párat šev vyšívaného pásu.

Lief zaťal zuby. Má jen málo času. Už nemůže otálet. Sklouzl rukou pod košili a přejížděl prsty po drahokamech, dokud se nedotkl opálu.

Děsivé, namodralé světlo. Obrovské odkapávající kamenné bodce, visící ze stropu. Třpytivé zbrázděné stěny, ze kterých stéká mléčná tekutina. A něco obrovitého, bílého, se silným hbitým ocasem a rozevřenými, krvavě rudými čelistmi…

Lief zalapal po dechu a odtrhl ruce od Pásu. Zavřel oči a pevně stiskl víčka, aby z hlavy vypudil příšerný obraz.

„Liefe?“

Barda k němu netrpělivě natahoval ruku. Lief si roztřesenými prsty stáhl Pás. Barda ho zastrčil dovnitř vyšívaného pásu a začal ho znovu sešívat. Když skončil, vůbec nebylo poznat, že s opaskem někdo něco dělal.

Lief si připnul plátěný opasek kolem beder a schoval ho pod košili. Na kůži mu připadal nezvykle drsný. Otec měl Pás schovaný uvnitř koženého pracovního opasku celých šestnáct let, pomyslel si. Tohle je určitě rozumný plán.

Ale přesto se stále cítil nesvůj. Vrátil se k ohništi, ulehl ke spánku a upřímně si přál — a ne poprvé —, aby jim Dain nikdy nezkřížil cestu.

*

Příštího rána se společníci vydali dál, ale kolem poledne už se spíš potáceli, než šli, a každým krokem se bořili po kolena do smrdutého bahna.

„Takhle to dál nejde,“ funěl Barda po další hodině, za kterou ušli jen velice malý kus. „Budeme muset poodejít od řeky — někam, kde je pevnější půda.“

Ale když se rozhlédli, všude bylo jen samé rákosí. Hustá mlha skryla obzor. Jako by je obklopovala vlhká, zapáchající blátivá poušť.

A právě v tu chvíli zaslechli tlumené bafání a hudbu. Všichni tři se otočili a dívali se proti proudu řeky. Blížila se k nim červeně natřená loď, z komína vyfukovala páru a její obrovské lopatkové kolo za ní vířilo vodu.

Lief, Barda a Dain nezaváhali ani na vteřinu. Začali křičet a mávat rukama.

Loď se přiblížila. Brzy byla tak blízko, že dokázali přečíst její jméno „Říční královna“, namalované zářivě bílými písmeny na přídi. A přes hudbu slyšeli výkřiky vousatého muže v kapitánské čepici, který se nakláněl přes palubu a mával na ně.

„Chcete svézt, přátelé?“ zakřičel, když loď Zpomalila.

„Ano!“ volali Lief, Barda i Dain.

„Máte peníze?“

„Ano!“

Muž se zazubil. „Říční královna nikdy neodmítla platícího cestujícího. Natož pak hned tři. Hej, Chete!“

Šplouchlo to, jak se na vodu spustila malá veslice. Do lodi naskočila podivná, shrbená postava s dlouhými pažemi a šklebící se chlupatou tváří a začala zuřivě veslovat ke břehu.

„Co to je?“ zašeptal Lief.

„Polypan,“ řekl Dain a nakrčil při tom nos a ukročil o krok zpátky. „Pokud tenhle kapitán využívá polypany jako posádku, nevěstí to nic dobrého.“

„Mám za to, že jsem něco takového viděl na tržišti v Ritmeru,“ řekl Barda. „Obcházelo to kolem davu s kalíškem a vybíralo peníze pro ženu, která hrála na housle.“

Dain přikývl. „A nepochybně během toho tajně sbíral mnohem víc,“ zamumlal, když se loďka přiblížila. „Polypani jsou obratní zloději. Říká se, že dokážou člověku svléknout košili, aniž by si toho všiml.“

Veslice zajela do bahna u břehu, polypan na ně kývl a zeširoka se při tom zazubil. Lief si všiml, že žvýká nějakou tmavou gumu. Měl zahnědlé zuby, a jak se k němu společníci brodili rákosím, poslal do řeky hnědý plivanec.

Lief s Dainem nastoupili do loďky. Barda ji odrazil z bláta a pak naskočil za nimi.

Polypan si znovu odplivl a začal veslovat zpátky.

I když teď vezl o tři pasažéry víc, loďka se nesla po hladině nesmírnou rychlostí. Polypanovy dlouhé chlupaté paže byly velmi silné a zdálo se, že má spousty energie.

Když dopluli k boku Říční královny, někdo jim spustil provazový žebřík. Jeden po druhém začali šplhat nahoru. Cítili, jak se na ně upírají polypanova černá očka. Nepochybně pozoruje každou kapsu našich kabátů, každou přezku na našich ruksacích, pomyslel si znepokojeně Lief.

Byl rád, že je Kouzelný pás bezpečně skrytý. Pouze litoval, že mu teď nemohl prozradit, jestli ten pocit nebezpečí, který ho zaplavil, jakmile vstoupili na palubu, je skutečný, nebo jen domnělý.

10. ŘÍČNÍ KRÁLOVNA

Ostatní cestující nově příchozí zvědavě pozorovali. Jeden z nich, nesmírně tlustý muž v pruhovaném svetru, svíral velikou malovanou bednu s klikou. Hrací skříňka, usoudil Lief a vzpomněl si na hudbu, kterou předtím slyšeli ze břehu. „Holahou!“ vykřikl tlusťoch nezvykle slabým, pisklavým hlasem, který se k němu vůbec nehodil. „Kudrlinka jméno mé. Jsem k vašim službám, milovníci hudby!“

Žena sedící vedle něj se zachichotala. Také byla celkem při těle a měla na sobě růžové šaty a dlouhé rukavice s ustřiženými prsty. Kulatý obličej jí rámovaly obrovské chomáče růžových loken. Jednou rukou koketně zamávala na Liefa, Bardu a Daina. Druhou šťouchla do paže vysokého, hubeného muže s páskou přes oko, který stál vedle ní. Důstojně přikývl.

Další dva muži zvedli oči od stolu, kde hráli karty, ale neřekli jediné slovo. Oba měli oholenou hlavu a nad obočím uvázanou širokou pásku. Prsty měli pokryté prsteny a každý měl v uchu zapíchnuté něco, co vypadalo jako zvířecí zub. Nevypadali zrovna přátelsky.

Poslední cestující byla povýšeně vypadající mladá žena v elegantním fialovém kabátu, zavázaném u krku zlatou šňůrkou. Na rukou, ve kterých držela zlatý slunečník, měla těsné černé rukavice, které se hodily k jejím nablýskaným botám s vysokými podpatky. Fialový hedvábný šál jí zakrýval hlavu. Z uší jí visely dlouhé zlaté náušnice. Tvář měla napudrovanou doběla, rty červeně namalované a oči silně obtažené černou linkou. Věnovala jim jediný znuděný pohled, znovu se odvrátila, zahleděla se do vody a otáčela při tom slunečníkem.

Lief se rozhlédl a snažil se vypadat uvolněně. Ale byla v něm malá dušička. Kdokoli z cestujících mohl být el. Když na to přijde, všichni mohou být elové. Začal uvažovat, jestli by bývali neudělali s Bardou a Dainem líp, kdyby zůstali v rákosových bahnitých polích.

Přistoupil k nim kapitán a zazubil se. Byl to malý, podsaditý muž s křivým nosem a šedými vlasy v tlustém copu, který mu visel ze zad jako lano. Čepici s kšiltem měl tak staženou do čela, že mu

úplně zastiňovala oči. „Vítejte na palubě! Jak daleko pojedete?“ zeptal se.

Jeden z mých synů a já máme práci na pobřeží,“ řekl Barda mile.

„Skutečně?“ ušklíbl se kapitán. „Určitě nějakou vodní. Anebo podvodní.“ Významně šťouchl Bardu a pak nastavil špinavou dlaň. Když mu do ní Barda odpočítával mince, Lief si všiml, že kapitán nemá malíček a z prsteníku mu zbyl jen pahýl.

„Malý spor s jedním velkým červem,“ řekl kapitán, který si všiml, že si Lief prohlíží jeho ruku. „Až pojedeme dál, nestrkej prstíčky do vody. Tihle červi sem plavou z moře. A čím dál se dostanou, tím jsou hladovější.“ Ušklíbl se a žena v růžovém se nervózně zahihňala.

„Můj mladší syn si přeje vystoupit v Toře,“ řekl Barda a lehce zvýšil hlas. „Můžete mu vyhovět?“

„V Toře?“ Kapitán vyprskl smíchy. „Proboha, ne. To nemohu mladému pánovi slíbit, obávám se. Návštěvu Tory si nemůžeme dovolit.“

Dain sebou trhl, ale okamžitě se ovládl. Zřejmě usoudil, že mu nezbývá nic jiného než zůstat na lodi, aspoň prozatím.

Barda na něj pohlédl, pak odevzdaně pokrčil rameny.

„Dobrá. Ještě dvě věci,“ pokračoval kapitán. „Za prvé, nabízím svezení, ne žádnou ochranu. Tahle řeka je kruté místo a vaše bezpečí je vaše vlastní starost. Za druhé, jestli jste elové, je to vaše věc. Svezu ely se stejným potěšením jako kohokoli jiného, když mi zaplatí. Ale dokud jste na téhle lodi, nebudete si tady nic začínat, jinak poletíte přes palubu a červi se nažerou. Poradil jsem si s ely už dřív a klidně to udělám znovu. Rozumíme si?“

Lief, Barda a Dain na něj zírali, pak přikývli. Kapitán se zazubil, otočil se na podpatku a odkráčel.

„Nic se neděje,“ sykla na ně žena v růžovém. „Nám to říkal také. Myslím, že musí být opatrný. Skutečně!“

Kapitán se vrátil ke kormidlu v lodní kabině. Zakřičel několik rozkazů, polypan vyskočil, aby je splnil, ozvalo se písknutí a loď se znovu rozjela.

Kudrlinka se se zabručením posadil, postavil si malovanou hrací skříňku mezi kolena a začal točit klikou. Rozezněla se pisklavá, hopsavá melodie. Žena v růžovém a její vysoký hubený partner se dali do tance a dupali po drsné palubě sem a tam. Žena se smála. Muž zůstával vážný jako hrob. Dvojice mužů u stolu se vrátila ke svým kartám. Mladá žena ve fialovém plášti si točila slunečníkem a dívala se na řeku.

Společníci se usadili na lavičce u zábradlí.

„Podivná společnost," zamumlal Barda. „Budeme muset být pořád ve střehu."

„To jistě."

Všichni vzhlédli. Přiblížila se k nim mladá žena ve fialovém plášti. Stále upírala zrak do vody, ale nepochybně to byla ona, kdo před chvílí promluvil.

Lief se na ni zahleděl. Pyšné držení hlavy, namalované rty, oči s černými stíny, dlouhé zlaté náušnice. A pak zažil největší šok v životě, protože ji konečně poznal.

Byla to Jasmína.

*

Slunce stálo nízko nad obzorem. *Říční královna* si bafala dál po hladině a klidně plula dolů po řece. Kudrlinku nakonec unavilo točit klikou hrací skříně, a tak teď se zavřenýma očima ležel natažený na zádech na palubě. Žena v růžovém si cosi šeptala se svým partnerem. Karbaníci zahájili další hru.

Aniž by Jasmína dala jakkoli najevo, že je zná, zase poodešla od Bardy, Liefa a Daina. Teď seděla sama pod slunečníkem na druhém konci lodi. „Nemůžu uvěřit, že jsem ji nepoznal!" zašeptal Lief snad po dvacáté. „Kde sebrala to oblečení?"

„Nepochybně od našeho přítele Tomáše," odpověděl mu šeptem Barda. „Určitě se snažila dostat do vnitrozemí, aby se vyhnula rákosovým polím, ale nakonec ji to donutilo vrátit se na cestu podél Šíravy. Jedině tak se mohla octnout za námi, i když předtím měla náskok."

„Je velmi chytrá,“ zamumlal s obdivem Dain a pozoroval Jasmínu, jak roztomile uždibuje ovoce z malého sáčku, který držela v ruce. „Kdo by ji teď nazval divokou dívkou? Ale kde je její pták?“

Lief očima přelétl břeh řeky a zahlédl černý stín, který neslyšně klouzal mezi rákosím. Krej je měl stále na očích.

Když zapadlo slunce, rákosová pole ustoupila mělkým písečným nánosům, porostlým nízkými keříky. Vyšel měsíc, ale vzápětí ho zakryl mrak. Ozvalo se hvízdnutí. *Říční královna* zpomalila a nakonec úplně zastavila.

„Vyrazíme zase až za úsvitu,“ oznámil všem kapitán, zatímco Chet s rachocením vyhodil přes palubu kotvu uvázanou na dlouhém řetězu. „Udělejte si pohodlí, přátelé, a odpočiňte si. Ale mějte se na pozoru. Pamatujte — vaše bezpečí je vaše starost, ne moje.“

Vrátil se do své kabiny a zavřel dveře. Každý musel slyšet hlasité cvaknutí, jak zástrčka zapadla na své místo. Pak bylo ticho, až na šplouchání vody a vrzání dřeva.

Chet oběhl palubu, zapálil lucerny, ale ani ty nedokázaly oslabit temnotu kolem lodi. Žena v růžovém se opřela o svého společníka a zavřela oči. Muži u stolu odhodili karty, vytáhli si z ruksaků přikrývky a uložili se k odpočinku.

Lief, Barda a Dain se trochu najedli a střídmě se napili. Pak i oni vytáhli přikrývky, protože začínalo být chladno. Lief zívl. Kolébání lodi ho uspávalo. Usilovně se snažil zůstat vzhůru.

„Budu držet hlídku jako první, Liefe,“ ozval se Barda z přítmí. „Spi, ale buď připravený. Obávám se, že tohle bude dlouhá noc.“

11. V NOCI

Liefa probudil nějaký křik. Okamžitě stál na nohou s rukou připravenou na jílci meče. Neměl ponětí, kolik času uběhlo. Neviděl ani na krok. Lucerny už dohořely. Nebe bylo černé.

„Bardo!“ sykl. „Daine!“

Oba společníci se ozvali kousek za ním. Také byli vzhůru a v bojové pohotovosti.

Znovu se ozval ten skřehotavý výkřik. Lief si uvědomil, že to kráká Krej. Snažil se je varovat. Kde je Jasmína? Chtěl na ni zavolat, ale věděl, že nemůže. Nikdo nesmí poznat, že se znají.

Po palubě se ozývaly rozespalé, nabručené hlasy, jak se další cestující probrali. „Je to jen pták, drahoušku,“ zamumlala žena v růžovém. „Pojď spát.“

Na chvíli zase bylo ticho, až na šplouchání vody a vrzání lodních trámů. Ale Lief napínal uši a byl si naprosto jistý, že zvuky noci neznějí tak docela jako předtím. Byly hlasitější. A přibylo k nim tiché bouchání.

Další loď…

Sotva to Liefa napadlo, najednou jako by se tma kolem palubního zábradlí pohnula a zhoustla. Slyšel těžké oddechování a slabé zarachocení oceli. Někdo nastupoval na loď!

„Pozor!“ vykřikl. „Braňte se…“

Ozval se vzteklý výkřik a dusot nohou. Někdo ho prudce srazil k zemi. Dopadl na palubu a praštil čelem o roh něčeho, co se rozezvonilo a zacinkalo. Hrací skříňka, pomyslel si zmateně. Sáhl si na čelo a ucítil, že mu po něm stéká krev.

Omámeně se vyškrábal na kolena. Kudrlinka ječel hrůzou. Žena v růžovém vřískala na celé kolo. Temnotou se nesly zvuky zápasu. Lief slyšel rány a sténání, hrůzostrašný řev a šplouchnutí, jak něco těžkého spadlo přes palubu. Slyšel řinčení kovu o kov.

„Rozsviť, hlupáku!“ zaburácel nějaký hlas.

Jedna po druhé se znovu rozsvítily lucerny. Rozsvěcoval je polypan, který se se šklebením a přežvykováním kymácel od jedné ke druhé. Postupně se odkrývala děsivá scéna.

Muselo tu být nejmíň dvacet útočníků s dlouhými rozcuchanými vlasy a s noži, meči a sekyrami. Bylo mezi nimi i pár žen. Všichni měli na sobě podivnou směs elegantního a otrhaného oblečení a oči se jim chtivě leskly.

Barda stál zády k zábradlí a bojoval se dvěma z nich.

Dain po jeho boku odrážel útok třetího. Kudrlinka se třásl v rohu lodi. Žena v růžovém bezmocně naříkala a tiskla se k hubenému muži, který se ji snažil setřást a odlézt někam pryč jako dlouhonohý pavouk, co hledá díru, do níž by se skryl. Jeden z karbaníků již ležel mrtvý v kaluži krve. Ten druhý zmizel. Pravděpodobně přes palubu, napadlo Liefa, když si vzpomněl na hlasité šplouchnutí.

Po kapitánovi nebylo ani vidu ani slechu. Nepochybně je stále zamčený ve své kabině a Lief si byl celkem jistý, že kvůli pár cestujícím nebude nic riskovat. Oni přijali jeho podmínky, zaplatili a jsou tady na vlastní nebezpečí. Kapitán přežil na téhle divoké řece už hezkou řádku let a hodlal v tom pokračovat.

Lief zavrávoral a sáhl po meči. Musí pomoci Bardovi. Ale paluba jako by se kolem něj točila. Nedokázal se dostatečně rychle pohybovat. Zděšeně sledoval, jak se jeden z Bardových protivníků přiblížil, popadl lucernu a chtěl ho s ní uhodit do obličeje. Barda uskočil dozadu, aby se vyhnul plameni. Zábradlí paluby zavrzalo a začalo praskat.

„Ne!“ vykřikl Lief a klopýtal kupředu. Ale to už se celý díl palubního zábradlí odlomil. Barda, pirát i lucerna se zřítili do vody. Ozvalo se strašlivé cákání a bublání. Pak bylo ticho.

„Bardo!“ vykřikl Lief a klopýtal k trhlině. Ale z vody se nevynořila žádná hlava. Lucerna zmizela. Všude byla tma. Lief se připravil ke skoku. Ve své beznaději věděl jen to že musí zachránit Bardu, který byl tam někde dole v černé vodě. Ale vtom ucítil, jak ho sevřely nějaké ruce, odtáhly ho zpět a mrštily jím zpátky na palubu.

„Nikam nepůjdeš, dokud tě neoberem, chlapečku!“ zasmál se nad ním muž s nosem, který mu sahal skoro k bradě, a se zuby ostrými jako nože. „Pak si na tobě mohou pochutnat červi!“

Všechno bylo rozmazané. Bodavá bolest vystřelovala Liefovi do hlavy, jak ho obraceli a tahali po palubě. Rozervali mu plášť na zá-

dech. Sebrali mu meč a váček s penězi. Stáhli mu z beder i vyšívaný pás.

Ne!

Zasténal a snažil se vstát. Ale to už ho do žeber nakopla těžká bota.

„Dodělej ho, Fine, a toho druhého taky," vykřikl nějaký hlas.

Fin. Lief se zkroutil, když uslyšel to jméno — jedno ze jmen na stěnách domů v Soutoku.

„Ten druhý má pro nás velkou cenu," zavolal hlubší hlas. „Patří k Hnutí. Viděl jsem ho se Zmarem. Strážci za něj zaplatí zlatem, když jim ho dáme živého."

„Podívejte, co se k nám snažilo připlížit!" Zpoza rohu kabiny se vyřítila mohutná šklebící se žena s vlajícími červenými vlasy a ve svalnatých rukou vlekla Jasmínu. Jasmíniny nohy se pohupovaly vysoko nad zemí. Kopala a prala se, kousala do rukou, které ji svírały, ale žena si z toho nic nedělala.

„Krásné šaty pro krásnou dámu!" zařvala. „Neslušely by mi?" Strhla fialový šál a Jasmíniny zašmodrchané černé vlasy se uvolnily. Pak začala trhat zlaté šňůry, kterými měla Jasmína plášť zavázaný kolem krku.

Ozval se výkřik a na hlavu se jí snesl černý stín. Ostrý zobák ji zasáhl přesně nad uchem. Žena zaječela, zapotácela se a její sevření povolilo.

Jasmína se jí v mžiku vykroutila a nechala jí plášť v rukou. Okamžitě držela v ruce dýku a se smrtící silou kopla těžkou botou za sebe.

Pirátka zaúpěla a padla na záda, takže narazila do Liefova útočníka a srazila ho na kolena. Jasmína zvedla Liefa na nohy a podala mu svou druhou dýku. „Stůj za mnou!" nařídila. „Kde je Barda?"

„Pryč," zamumlal Lief. Jasmíně potemněly oči. Když jí Krej sletěl na paži, prudce se otočila čelem k pirátům a vycenila zuby.

Lief si všiml, že zaváhali. A měli proč. Elegantní dáma, kterou pokládali za snadnou kořist, se jim před očima proměnila v nezkrotnou bojovnici, jejíž dýka se blýskala stejně zářivě jako jejich meče. Dokonce i polypan užasle vytřeštil oči. A žena v růžovém…

Měla ústa dokořán. Upírala na Jasmínu obrovské planoucí oči. A jak zírala, něco se jí změnilo ve tváři. Jako by v žáru těch očí začala tát. Kůže jí bledla. Růžové kudrliny se chvěly, ustupovaly zpátky do její nateklé lebky a odkryly tak znaménko, které měla vysoko na čele. Paže a ramena jí začaly bublat a kroutit se. Pak se celé její tělo zvedalo nahoru a roztřepotalo se jako studený bílý plamen.

„El!“ rozezněl se palubou zděšený výkřik. Piráti se okamžitě rozprchli, šmátrali po zábradlí a táhli Daina a celý svůj lup s sebou. S dupotem přeskočili na palubu svojí lodi. Polypan skočil za nimi, vystrašeně štěbetal a plival. Vesla vrzala a šplouchala, když piráti zabrali a ujížděli po proudu pryč.

Ale el si jich nevšímal. Planoucí oči se upíraly na Jasmínu. Bezzubá ústa se nenasytně šklebila. Vrhl se vpřed a dlouhé roztřesené bílé prsty se natahovaly Jasmíně po krku.

12. STÍNY

Před elem se nesl smrtící chlad — hrozivá zima, která jim pronikala do morku kostí, pálila je v očích a zmrazila jim rty. Jasmína zalapala po dechu a klopýtavě ustoupila o pár kroků. Pak se ohnala dýkou po bílých nenasytných prstech a snažila se ochránit Liefa vlastním tělem. I když byl Krej napůl omráčený chladem, střemhlav se vrhl proti přízraku.

Ale nic, nic nedokázalo ela zastavit. Prsty jedné ruky se plazily kupředu, chytily Jasmínu kolem krku a zvedly ji ze země. Druhá ruka skoro bezmyšlenkovitě sevřela Liefovu paži ledovým železným stiskem. Dýka, kterou Lief držel, s řinkotem dopadla na palubu.

Měsíc vyklouzl zpoza mraků. Jeho studené bílé světlo zaplavilo palubu i Liefovu tvář. Umíráme, pomyslel si skoro udiveně. Čas jako by se zastavil.

Pak el divoce vykřikl. Lief si připadal jako v děsivém snu. Když pohlédl na elovo obrovské, rozechvělé tělo, spatřil, že mu něco ostrého a lesklého vyklouzlo z pravé části hrudi. Bylo to delší a delší…

Železný stisk na jeho paži povolil. Viděl, jak Jasmína spadla. El se začal naklánět dopředu.

„Uhni, blázne!“ zaburácel nějaký hlas.

Lief se zoufale odkulil stranou. El se zřítil na palubu a ze zad mu trčela dřevěná tyč s dlouhým bodcem, který mu prošel srdcem. Jeho tělo se nadouvalo a vlnilo. Růžové lokny a modré oči odporně zabublaly v bílé hmotě.

Kapitán vytáhl bodec z těla, divoce se zašklebil a skopl zhroucené tělo do řeky. „Elové! Nesnáším je!“ zavrčel.

Lief se doplazil k Jasmíně. Filli jí švitořil do ucha a snažil se ji přimět, aby otevřela oči. Dýchala, ale krk měla úplně zarudlý, jako by byl popálený.

Dainův ruksak ještě ležel na palubě. Lief ho otevřel a vytáhl z něj sklenici s medem. Natřel trochu zlatavé hmoty Jasmíně na ústa. „Olízni si rty, Jasmíno,“ zašeptal. „Med ti pomůže, tak jako pomohl Bardovi.“ Jakmile vyslovil to jméno, hrdlo se mu sevřelo bolestí.

Kapitán se rozhlížel kolem sebe a kroutil hlavou. Po palubě ležela poházená těla pirátů. „Vypadá to, že se tvůj tatík ještě stačil vy-

pořádat s pěknou řádkou těch mizerů, než skončil v řece," řekl. „Mají také tvého bratra, co? Pokud to *byl* tvůj bratr, o čemž pochybuji."

Lief polkl. „Daina odvlekli s sebou," dostal ze sebe. „Musím se vydat za nimi. Dostat ho zpět."

A taky Pás. Pás!

Ta slova se mu rozezněla v hlavě mnohonásobnou ozvěnou a znovu ho zaplavila hrůza z toho, co se stalo.

Kapitán došel k nim a zvědavě si prohlížel Jasmínu. Filli zasyčel, vycenil drobné zoubky a naježil srst. Kapitán uskočil a spadl na hromadu prken. Ozval se výkřik a z úkrytu se vyplížil Kudrlinka.

„Nesnáším tuhle řeku," bědoval. „Už nikdy! Končím. A je mi jedno, jestli budu hladovět!"

„To říkáš pokaždé, ty zbabělá koule!" odfrkl si neurvale kapitán. „Co moje palubní zábradlí? A můj polypan? Kdo za ně zaplatí?"

„Koho to zajímá?" vykřikl Lief. Jak můžeš mluvit o penězích, když máš palubu zaplavenou krví?" Do očí mu vyhrkly horké slzy vzteku.

Kapitán se k němu obrátil a pohrdavě se ušklíbl. „Jestli je to podle tebe tak, můžeš si vystoupit, hochu!" zavrčel. „Ty, tvoje divoká kamarádka a její bláznivý pták. Budu rád, když vás už neuvidím. Myslíš si, že nevím, proč ten el zaútočil? Poznal ji, co? Měl nařízeno, aby ji dostal. A tebe taky, pokud se nemýlím."

S vrčením se obrátil ke Kudrlinkoví. „Odvez je na břeh," vyštěkl. „Ať už je nevidím! Vracíme se na Šíravu, musíme spravit loď."

*

Když Kudrlinka sklesle vysadil Jasmínu a Liefa a vesloval zpátky k *Říční královně,* z komína lodi už zase proudila pára. O chvíli později zařinčel řetěz kotvy a lopatkové kolo se dalo do pohybu. Loď se obrátila, odbafala proti proudu a zanechala společníky pouze s Dainovým ruksakem a jednou přikrývkou pro oba.

Jasmína byla při vědomí, ale sotva dokázala promluvit. Dala si další lžíci medu a s bolestí ho polkla. „Co budeme dělat?" zachrčela.

„Pronásledovat piráty, abychom dostali Pás zpátky," zamumlal Lief s větší sebejistotou, než jakou ve skutečnosti cítil.

Jasmína přikývla se svěšenou hlavou. „Mají Daina a Pás taky," řekla. „Musíme pomoci Dainovi. Barda by chtěl, abychom to udělali."

Celá se třásla. Lief vzal přikrývku a omotal ji kolem jejího těla. Pak si sedl těsně k ní, aby se zahřáli.

„Kéž bychom věděli, kam mají piráti namířeno!" řekl. „Voda z Pramene snů by nám pomohla to zjistit. Ale všechno, co zbylo, je v našich batozích." Pohlédl k nebi. Hvězdy se zvolna vytrácely. Pirátská loď už musí být pěkně daleko.

„Musíme jít," řekla Jasmína. „Získávají náskok!" Snažila se postavit, ale téměř okamžitě dosedla zpátky. Lief ji znovu zabalil do přikrývky. Hlava mu třeštila.

„Barda by řekl, že si máme odpočinout," řekl. „Řekl by: ‚K čemu to je dohonit nepřátele za každou cenu, ale být příliš slabí, než abychom s nimi mohli bojovat?' A měl by pravdu. Skoro vždycky měl pravdu."

„Rád slyším, že to říkáš," zaburácel známý hlas.

A ze stínu vykročil Barda — byl promočený, klepal se zimou, ale zůstal naživu! Překvapení bylo tak veliké, že Lief na chvíli nedokázal promluvit. Ale muselo na něm být poznat, jakou má radost a jak se mu ulevilo, protože Barda se zazubil a poplácal ho po rameni, když se znaveným zasténáním usedal.

„Mysleli jste, že jsem nadobro pryč?" zeptal se. „No, to já taky, to přiznávám. Ale podařilo se mi přemoct toho hrdlořeza, který spadl přes palubu se mnou. A ti červi, jestli tam něco takového je, měli asi zrovna jinou potravu."

„Ten karbaník," nadhodila Jasmína chraplavě. Když mluvila, položila si ruku na hrdlo, ale bolest už díky medu Včelí královny očividně pomalu ustupovala. A teď, když se vrátil Barda, se jí zlepšila i nálada.

Barda vážně přikývl. „Možná. Vůbec si nepamatuju, jak jsem se dostal na břeh. Přišel jsem k sobě sotva před pár minutami. Slyšel jsem loď. Pak jsem zaslechl na břehu vaše hlasy."

„Bardo, odnesli Pás." Pro Liefa to byla muka něco takového vyslovit. „A taky můj meč, všechny naše věci — a Daina."

Barda se zhluboka nadechl. „Takže,“ řekl nakonec. „Takže se s tím musíme vypořádat.“

Namáhavě se zvedl. „Ale nejdřív se musíme zahřát a usušit. Rozděláme oheň — pořádný oheň. A jestli nás uvidí další nepřátelé a přijdou nás přepadnout, jsou vítáni. Nedokázala nás přemoct ani banda pirátů s elem — tak ať si to zkusí někdo jiný!“

Lief se vyškrábal na nohy a šel mu pomoci nasbírat dříví. Příšerné zoufalství, které ho zachvátilo, se s Bardovým návratem trochu zmírnilo. Ale zatímco se vlekl pustým pískem, který s nadcházejícím úsvitem už pomalu světlal, stále mu bylo těžko u srdce.

Je to sice moc hezké mluvit statečně o pronásledování pirátů, o tom, jak je vystopují. Ale v době, kdy společníci dorazí na pobřeží, bude ta omlácená loď už dávno skrytá v nějaké tajné zátoce. Jak ji najdou?

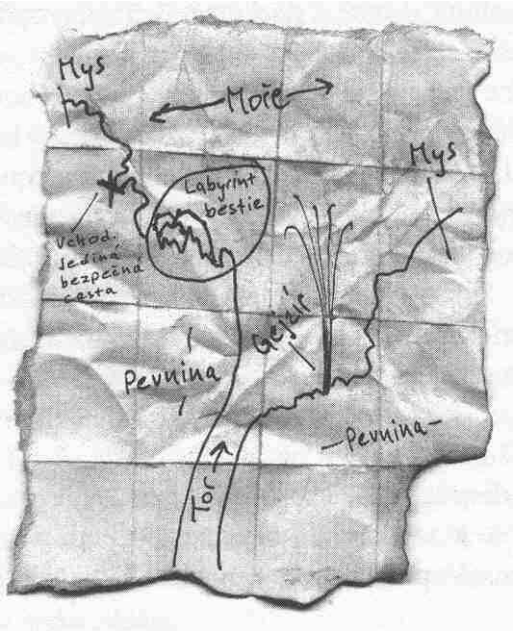
Uviděl nějaká stará prkna vyplavená na břeh a vydal se k nim. Pak si všiml, že na mělčině leží ještě něco dalšího, hned za dřívím. Vypadalo to jako hromada odpadků a hadrů, ale bylo to něco úplně jiného. Byla to mrtvola.

„Bardo!“ zavolal.

Barda přispěchal a společně vytáhli tělo na písčitý břeh. „Tohle je ten pirát, který spadl do vody se mnou,“ řekl Barda. „Vypadá to, že on neměl takové štěstí jako já.“

Lief pohlédl na vyzáblou tvář. Mrtvý pirát teď vypadal spíš žalostně než surově. Sledoval, jak si Barda dřepl vedle těla a začal prohledávat oblečení a prohrabávat kapsy, zda v nich nenajde zbraň nebo něco cenného. Bývaly časy, kdy by nikoho z nich ani nenapadlo oloupit mrtvého. Ale ty časy byly dávno pryč.

Vtom Barda vykřikl a dřepl si na bobek. Něco držel v ruce — tenký balíček zabalený ve voskovém plátně. Opatrně ho rozbalil. Papír uvnitř byl vlhký, ale stále držel pohromadě. Položil ho na písek a Lief se nad ním sklonil. Dokonce i v jitřním šeru jasně viděl, co na něm stojí.

„To je cesta do Labyrintu bestie," zabručel Barda.

„Piráti míří do Labyrintu? Ale proč? Je to nebezpečné místo." Liefovi bolestně bušilo srdce.

„To by jim bylo jedno, kdyby slyšeli o obrovském drahokamu, který je tam skrytý." Barda zaťal zuby. „A nějak se o něm doslechli, Liefe. Vydali se ho hledat. A teď mají i Pás, který jim v tom pomůže."

13. POHROMA

O dva dny později společníci stanuli na pobřeží a hleděli do širého, pěnou pokrytého oceánu. Vítr se do nich opíral a cuchal jim vlasy. Cestou, při níž je trýznily hlad a zima, narazili na několik opevněných vesnic na druhé straně řeky a dokonce minuli i most. Ale po pirátech nebylo ani stopy a ani teď nikde nezahlédli jejich loď.

Jasmína dosud nikdy neviděla moře, a tak s údivem sledovala oceán, který byl pro ni něčím úplně neznámým. Zato Lief měl naopak pocit, jako by se po dlouhé době nadechl domácího vzduchu. Pohled na moře už mu však tolik domov nepřipomínal, protože Pán stínů dávno zakázal lidem z Del vycházet na pobřeží. Ale zvuky, vůně a slaná chuť na rtech mu byly bolestně povědomé.

Za pár okamžiků se však ten pocit rozplynul a vystřídala ho podivná nechuť.

Tohle nebylo pobřeží u Del. Tohle pobřeží bylo pusté a zcela tiché, až na vítr a tlukot vln. Nebylo tu ani stopy po ničem živém. Ze zvlněných vod nevyskakovaly žádné ryby, po písku nepobíhali krabi. A Krej byl jediný pták široko daleko.

Lief se přistihl, jak uhýbá před syčivou pěnou, která se mu plazila k nohám. Do téhle vody ústila všechna ta špína z řeky Tor. Jeho čistý, jiskřivý povrch byl klam, protože pod ním se válel všechen odpad a hnus, který sem řeka nesla takovou dálku. V jeho hlubinách se kroutili krvelační červi, živili se těly mrtvých a plazili se po troskách polámaných lodí. A na konci dlouhého písečného pásu nalevo od Liefa, pod mysem, který vypadal jako vychrtlý obličej, někde leželo místo zvané Labyrint bestie.

Lief rychle otočil hlavu, aby se podíval přes ústí řeky, kterou měl po své pravici. Za rozvířenou vodní hladinou se do dálky rozprostíral písek až k dalšímu ponurému mysu, který vyrůstal z úpatí rovné, hladké skály. Zrovna když se na něj díval, vytryskl ze skály do vzduchu mohutný vodní gejzír. Jako by obří stvoření, které se tam skrývalo, vyplivlo k nebi obrovský doušek vody.

Jasmína vylekaně zasyčela.

„Neboj se,“ zabručel Lief. „To je gejzír. Matka mi o nich kdysi vyprávěla. Podzemní pramen si protlačí cestu tunelem pod skálou a pak voda vytryskne do výšky otvorem daleko od místa, kudy se pod skálu dostala.“

„Nebojím se,“ řekla rychle Jasmína. „Jen mě to zaskočilo — na chvíli. Ale jsem ráda, že nemusíme jít tím směrem.“

Jenže opačný směr nám také nepřipraví moc radosti, pomyslel si Lief, když se začali všichni tři plahočit mokrým pískem. Vítr se mu honil kolem uší. Pevnina před nimi byla holá a mys ho děsil.

On, Barda i Jasmína byli už dlouho tak opatrní. Snášeli odloučení, únavu i chlad, plížili se a skrývali. Ale tady, v otevřené krajině, kde určitě hlídají a čekají přisluhovači Pána stínů, už neměli na výběr a museli se ukázat.

Nebylo totiž kde se schovat. A tentokrát to bylo o to horší, že už neměli Pás, který by je varoval před blížícím se nebezpečím.

Lief letmo pohlédl na Bardu a ucítil ten samý svíravý pocit strachu, který za poslední dva dny pocítil mnohokrát. Velký muž kráčel se svěšenou hlavou, jako kdyby zapomněl, že nepřítel se kdykoli může snést z nebe nebo vynořit z písku. Pokorně následoval Jasmínu, která šla před ním a očima těkala sem a tam.

Nečekaný nález jednoduché pirátské mapy, který vlil Liefovi a Jasmíně novou dávku energie do žil, jako by Bardu naopak přiměl k zamyšlení a uzavřenosti. Celou cestu podél řeky mluvil jen zřídka. Když jeho společníci hovořili o svých nadějích a obavách, on prostě jen poslouchal.

Bylo zřejmé, že mu něco vrtá hlavou. Něco, o co se s nimi nechtěl podělit. Když Lief riskoval, nehuboval ho. Když Jasmína zastavila, aby sebrala mince a věci vyplavené z řeky na břeh, odpustil si své obvyklé připomínky. Byl tak trpělivý a mírný, že z toho Lief začal být nesvůj a toužil zas slyšet vrčení toho starého, nedůtklivého Bardy.

Jasmína se ohlédla a Lief viděl, jak svraštila čelo, když si všimla Bardovy svěšené hlavy. Lief popoběhl, aby ji dohonil.

„Nemůže být nemocný?“ zašeptala. „Nebo jen ztratil naději?“

Lief zavrtěl hlavou. „Už mockrát jsme byli zoufalí a on byl vždycky pevnou oporou nám všem. Tohle je jiné. Možná — možná cítí, že se blíží nějaké veliké neštěstí.“

Tentokrát se kradmo podíval na jejich společníka on. Ale Jasmína si, přesně jak očekával, jen odfrkla a pohodila hlavou. „Barda nemá žádnou kouzelnou moc! Neumí nahlédnout do budoucnosti! A i kdyby to přece jen uměl, jaké větší neštěstí by se mohlo stát než to, co se už přihodilo?“

Znovu se zamračeně zahleděla před sebe. Už byli skoro u skal. Schoulila se zimou, přivolala Kreje k sobě a počkala na Bardu, až je dohoní.

Větrem ošlehaný útes se hrozivě tyčil nad nimi. Skály se natahovaly do nemilosrdných vrcholů a pak zase padaly do průrev posetých černými dolíky. Opatrně se pustili vpřed po kluzké skále. Narážely do ní vlny a rozstřikovaly na ně chladnou vodní tříšť. Stále tu nebylo ani stopy po pirátech či jiném nepříteli.

Lief to nechápal. To je divné, pomyslel si znepokojeně. Proč…?

Pozorně se rozhlížel na všechny strany a pak zahlédl jeskyni. Zela v průčelí útesu přímo za ním — tmavý, utajený otvor vysoko z dosahu vln a skrytý z obou stran rozeklanými skalami.

Mávl na Bardu s Jasmínou a všichni se potichu připlížili ke vchodu do jeskyně. Do tváří se jim opřel chladný, vlhký vítr. Připomínal dech moře — dech s příchutí soli a smrti.

Filli zakňoural ze svého úkrytu v Jasmíniné kabátu. Zvedla ruku, aby ho uklidnila, a vkročila do přítmí.

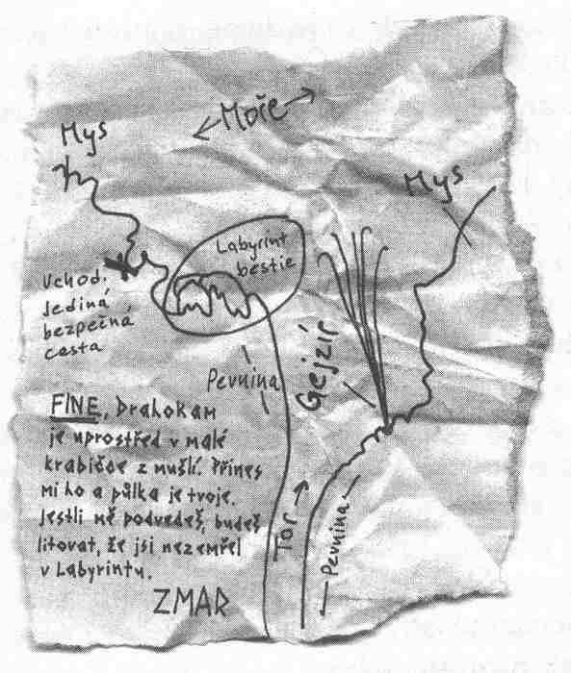
Lief s Bardou ji rychle následovali. Lief zamrkal a čekal, až jeho oči přivyknou tlumenému světlu. Ale dřív než se to stalo, poznal, že jeskyně je zcela opuštěná. Bylo nemožné, aby kdekoli, kde přebývá něco živého, bylo tak naprosté ticho.

Přesto mu stále běhal mráz po zádech, jako by hrozilo nějaké nebezpečí. Najednou uslyšel, jak se Jasmína zprudka nadechla a Barda tlumeně zasténal. Vytasil dýku z opasku…

A pak uviděl to, co jeho společníci zahlédli už chvíli před ním.

V zemi byla rozšklebená díra — otvor vedoucí do děsivé tmy. Podle písku nakupeného kolem bylo znát, že ji někdo vykopal teprve nedávno. Všude kolem byly stopy těžkých bot.

V písku ležel napůl zahrabaný kus papíru. Lief ho zvedl. Byla to další kopie pirátské mapy.

Lief přečetl vzkaz roztřeseným hlasem.

„Zmar uhádl náš cíl. Oklamal nás!“ vykřikla Jasmína.

Lief přinutil ztuhlé rty, aby se pohnuly. „Možná ještě není pozdě. Třeba piráti drahokam nenašli. Možná je bestie v Labyrintu zabila.“

„Bojím se, že to tak nebylo.“ Barda zvedl z písku další předmět. Byla to malá krabička vyrobená z perleťové mušle. Měla vylomené panty, jako by je rozbily hrubé, nenasytné ruce.

„Mají drahokam,“ řekl Barda. „Mají drahokam a mají i Pás. Přišli jsme příliš pozdě. Je po všem.“

„Ne! Musíme se pustit za nimi! Musíme je najít!“ Lief zmuchlal papír v ruce.

„Neobelhávej sám sebe,“ řekl Barda hlubokým hlasem. „S takovým bohatstvím už piráti nemají důvod se vracet na řeku. Teď už

budou daleko na moři, co nejdál od Zmara, a hledají cizince, se kterými by mohli obchodovat. Už nemáme šanci je dostihnout.“

Jemně položil ruku Liefovi na rameno. „Je to těžká rána, ale musíme se tomu postavit,“ řekl. „Naše putování končí. Musíme se vrátit do Del.“ Kopl do hromady písku. „Mysli na tohle, Liefe. Teď můžeš osvobodit své rodiče. Můžeš jít do paláce a ukázat se — předstírat, že jsi prostě jen utekl z domu, jak tvrdí tvůj otec.“

Naše putování končí. Postav se tomu. Lief pomalu přikývl. Smutně si vzpomněl na Daina, kterému teď nemohli nijak pomoci.

Jasmína mlčela. Lief na ni pohlédl. Stála na druhém konci jeskyně, naprosto potichu. Krej jí seděl na paži jako vyřezávaná soška. Tvář měla skrytou ve stínu, ale v ruce se jí něco zablyštělo. Liefa zamrazilo.

Jasmína vytasila dýku. Ale proč? A proč stojí tak potichu? Jako by se bála pohnout. Jako by se bála, že někoho vyplaší…

Začal se otáčet. A najednou, jako když zaútočí had, někdo, kdo se mezitím připlížil za jeho zády, zaútočil. Barda vykřikl a paže mu vylétly do vzduchu, když se do něj zabodl obrovský meč a prošel mu hrudí.

Lief slyšel, jak se jeho vlastní výkřik rozléhá jeskyní.

V uších mu zvonilo, srdce se mu sevřelo, prudce se otočil s dýkou v ruce, připravený vrhnout se na útočníka. A pak mu poklesla čelist. Protože před ním vyčerpaně oddechoval a vytahoval zkrvavený meč z padajícího těla — další Barda.

14. SHLEDÁNÍ

Lief se prudce otočil, aby pohlédl na postavu, která se právě sesula k zemi. Zvedl se mu žaludek, protože tvář a tělo se začaly rozpouštět a rozpadat v kroutící se hmotu. Z bílé kaše vyčuhovaly dlouhé křivé prsty společníka ženy s růžovými vlasy, aby je rychle následovala hlava bílého vodního ptáka a mnoho dalších očí a úst, které Lief ani nepoznal.

„El!“ zasyčel.

„Samozřejmě!“ zaburácel za ním Bardův hlas. „Jak jste se mohli nechat tak oklamat?“

Když Lief uslyšel to úžasně známé, podrážděné bručení, s radostným výkřikem upustil dýku a vrhl se Bardovi kolem krku.

„Uklidni se,“ bránil se velký muž celý nesvůj. Ale neodtáhl se.

„Když jsem tě uviděla ve vchodu do jeskyně, nemohla jsem tomu uvěřit!“ Jasmína utíkala k Bardovi a tentokrát ho objala ona. „Jak se to všechno přihodilo?“

Barda pokrčil rameny. „Ten el si myslel, že jsem mrtvý. Ale mě není tak snadné zabít. Vyplazil jsem se na břeh a dal si načas, abych zase nabral síly a mohl tak sledovat vaše stopy.“

Potřásl hlavou. „Jedny stopy mi připadaly divné. Ale když jsem dorazil až sem, bylo mi to jasné.“ S nechutí se ušklíbl nad zbytky ela, ze kterého zbyla jen šumící kaluž na podlaze jeskyně.

„Mělo mi to dojít!“ řekl Lief. „Mluvil jsi — chci říct, že *on* mluvil o tom, jak jsme utekli před piráty a elem! Ale ty jsi spadl přes palubu ještě předtím, než se ten el, který měl původně podobu té ženy s růžovými vlasy, prozradil. Jak bys o tom mohl vědět?“

„A není divu, že byl tak klidný a laskavý!“ zvolala Jasmína. „Dokázal napodobit tvůj vzhled i hlas a zjistit o tobě, co jsme mu řekli my. Ale nevěděl, jak se má chovat. Neměl čas zjistit, jaký opravdu jsi!“

Barda povytáhl obočí a Jasmína si příliš pozdě uvědomila, že její slova nezněla zrovna lichotivě. Rozpačitě zvedla ze země druhou dýku a zastrčila si ji do boty.

„Možná nemám přehnaně klidnou a laskavou povahu, Jasmíno," řekl Barda věcně. „Ale na druhou stranu, *já* bych nikdy netvrdil, že musíme ukončit naše putování kvůli jednomu malému problému."

„Jeden malý problém?!" zvolal Lief. „Piráti mají šestý drahokam a Pás! A určitě už jsou pěkně daleko odtud!"

„Jak si můžeš být jistý, že jsou pryč?" namítl Barda. „Protože ti to řekl ten el? Podle toho mála, co víš, se piráti možná v tuhle chvíli schovávají v zátoce hned za mysem."

Mávl rukou směrem k díře v písku. „A jestli našli drahokam, tím líp. Raději ho získám od nich, než abych se musel postavit bestii."

Liefovi se vybavil nepříjemný obraz, který mu dal nahlédnout opál. Najednou zatoužil po čerstvém vzduchu. Otočil se a vypotácel se z jeskyně…

Přímo do náručí šklebícího se muže se zahnutým nosem, který se skoro dotýkal brady, se zažloutlými zuby vybroušenými do ostrých špiček a krutým, vítězoslavným pohledem.

*

Byli tam jen dva piráti, ale s mečem přitisknutým k Liefovu hrdlu neměli Barda s Jasmínou na výběr a museli se vzdát. Surově je svázali dohromady a odvlekli přes skály do veslice, zatímco Krej se bezmocně snášel nad jejich hlavami.

„Neříkal jsem ti, že jsem někoho zahlédl v jeskyni, Nak?" holedbal se muž se špičatými zuby. „Vyplatilo se přistát, co?"

„Užijeme si s nimi trochu zábavy," souhlasila jeho společnice, veliká rusovlasá žena, která zajala Jasmínu na *Říční královně.*

Vjela prsty Jasmíně do vlasů a hrubě jí škubla hlavou dozadu, aby jí viděla do tváře. „Já tě naučím nekopat do svých pánů, dámičko!" zavrčela. „Pro hříšníky máme na našem pobřeží zajištěnou zvláštní odměnu. Malé zvířátko, se kterým tě chceme seznámit. Nemám pravdu, Fine?"

Muž se souhlasně zachechtal. Když zaujal své místo v lodi, rozepnul si kabát. Kolem pasu měl vyšívaný opasek. Všiml si, že se Lief na něj dívá, a škodolibě se ušklíbl. „Chybí ti?" posmíval se. „To

mě nepřekvapuje. Je těžší, než vypadá — skutečně výborná kvalita! Ale tam, kam jdeš, ho nebudeš potřebovat.“

Zachechtal se a opřel se do vesel.

*

Jakmile loďka doplula do klidnějších vod za vlnami, obrátila se a začala se vracet cestou, kterou společníci přišli. Dorazili až k místu, kde se Tor vléval do moře, a pokračovali dál. Krej musel zabírat křídly proti větru, Fin a Nak ze všech sil pádlovali proti proudu.

Nakonec dorazili naproti skále s gejzírem a opatrně obepluli skalní stěnu. Za ní se na mělčině kolébala pirátská loď, skrytá v obrovské jeskyni uvnitř útesu.

„Neleť za námi, Kreji!“ křičela Jasmína k nebi. „Počkej!“

„Jestli tě poslechne, bude čekat navěky,“ posmívala se Nak.

Když veslice vklouzla do jeskyně, Lief uviděl zbytek pirátské posádky, jak pije a hoduje na obrovském skalním převisu nad vodou. Polypan pobíhal sem a tam, nosil nádobí a každý ho sekýroval. Chová se nějak jinak, pomyslel si Lief. Vypadal ztrápeně a nešťastně, ale to nebylo všechno. Chvíli nad tím přemýšlel, ale pak ho upoutalo něco jiného.

V rohu ležel pevně svázaný Dain. Vedle něj pak další vězeň — muž v těsném modrém kabátě.

Ostatní bujaře přivítali Nak a Fina. Liefa, Bardu a Jasmínu tlačili před sebou, chvíli se jim vysmívali a potom je odhodili k Dainovi a tomu druhému muži.

„Jejich křik pro mě bude jako rajská hudba!“ pištěla Nak, když si vykračovala zpátky k ostatním. „Ale užiju si to ještě víc, když budu poslouchat s plným žaludkem!“

Jakmile odešla, Filli vyskočil z Jasmínina kabátu a odcupital k ní do boty. Ze všech sil se snažil vytáhnout skrytou dýku, ale bylo to nad jeho síly.

Dain měl znavené, utrápené oči. „Věděl jsem, že jestli to přežijete, přijdete pro mě,“ zašeptal. „Nejdřív jsem se modlil, abyste přišli — a pak zas, abyste nechodili. Teď se stalo to, čeho jsem se bál. Mají i vás.“

„Co s námi udělají?“ zašeptal Lief.

Dain si olízl rty. „Nevím,“ odpověděl. „Ale mluví o něčem, co se jmenuje Glus.“

Muž v modrém kabátě zasténal zděšením.

Dain na něj pohlédl. „Tohle je Miln. Říkají, že je zrádce. Pokusil se zabít Nak, když řekla, že je hlupák, protože mě vzal s sebou.“

Miln, zamyslel se Lief. Miln. Nak. Fin. No, doufal jsem, že potkám nositele těchto jmen, a taky jsem je potkal. Pokud máme zemřít, aspoň si vezmeme jednoho z nich s sebou.

Polypan čenichal kolem nich. Přitiskl tvář Liefovi na hruď a zafňukal. Lief se ho pokusil odstrčit. Hrozně smrděl. Něco mu to připomnělo, ale nevěděl co.

„Stále tě chtějí předat Šedým strážcům, Daine?“ sykla Jasmína.

Dain přikývl. „Ano, i když se kvůli tomu pohádali. Miln s několika dalšími byl pro. Ale Nak a Fin se báli.“

„Báli?“ Lief pohlédl na Nak a Fina, kteří se veselili u ohně. „Vypadají, že se nebojí ničeho.“

Dainovi přeběhl po tváři podivný, zmatený výraz. „Bojí se Zmara,“ zašeptal. „Fin řekl, že jestli Zmar někdy zjistí, že úmyslně zradili Hnutí odporu, jejich životy nebudou stát za hrstku popela. Zmar je pochytá jednoho po druhém, nikdy mu neuniknou.“

Jestli mě podvedeš, budeš litovat, že jsi nezemřel v Labyrintu.

Tak proto jsou piráti ještě tady, pomyslel si Lief. Příliš se bojí utéct před Zmarem.

„Odjíždíme dnes v noci,“ řekl Dain. „Nak a Fin odmítli jet. Zůstanou tady s kořistí. Zbytek se bude plavit se mnou proti proudu řeky, aby se setkali se Strážci poblíž Hory děsu.“

Polypan znovu zaškrábal tlapkou. „Co tě trápí?“ řekl Lief rozzlobeně a pokoušel se od něj odtáhnout. „Co po mně chceš?“

Pak si to najednou uvědomil.

15. GLUS

Lief naléhavě šeptal. Polypan ho soustředěně poslouchal. Nejdřív zakroutil hlavou, ale nakonec přikývl a pelášil pryč.

Barda s Jasmínou si toho nevšímali. Soustředili se na Daina.

Kousal se do rtu a byl očividně zmatený a otřesený tím, co říkali piráti. „Myslel jsem, že Zmara znám," zamumlal. „Teď to vypadá, že jsem ho sice znal, ale málo. Fin o něm mluvil — jako by měl nějaké mimořádné síly."

„Pak je Fin hlupák!" řekla Jasmína rozhodně. Zvedla bradu, když na ni všichni pohlédli. „Bojovala jsem se Zmarem v Ritmeru, pamatujete?" pokračovala. „Pocítila jsem tudíž jeho nebezpečnost a pochopila ji. Zmarovi nezáleží na tom, jestli bude žít, nebo zemře. Ať už prošel čímkoli, zjizvilo mu to nejenom tvář, ale i srdce. V jeho nitru je teď jenom zloba, hořkost a chlad."

„Takže nemá co ztratit," zabručel Barda.

Jasmína se zachvěla. „A to z něj dělá smrtícího nepřítele. To je zdroj jeho síly. Ale je to síla, kterou bych mít nechtěla." Zvedla ruku, aby pohladila Filliho po měkkém kožíšku.

Chet přiběhl, rozrušeně zašvitořil a netrpělivě zatahal Liefa za rukáv.

„Navlékni mi ho pod košili," sykl Lief. „Až potom…"

Tentokrát polypana pozorovali i Jasmína s Bardou a Dainem. Lief viděl, jak jeho přátelé vykulili oči, když mu polypan s reptáním zapnul vyšívaný opasek kolem beder. Viděl, jak nervózně pohlédli na Fina, který jedl a pil se svými kumpány a vůbec netušil, že ho někdo okradl.

„Jsi skutečně výtečný zloděj, Chete," řekl Lief. Překulil se na bok a dovolil polypanovi, aby si z jeho kapsy vzal to, po čem tak toužil — malý balíček, který si koupil u Tomáše. Stvoření rozbalilo lesklou hnědou věc, strčilo si ji do pusy a začalo blaženě žvýkat.

„Tahle žvýkačka nejspíš bude polypanova nejoblíbenější pochoutka," řekl Lief. „Když Chet odešel s piráty, netušil, že nemají zásoby žvýkací gumy, kterou by ho odměňovali jako kapitán na *Říční královně*. Naštěstí jsem náhodou nějakou měl!"

Barda si navlhčil rty. „Jasmína má druhou dýku v botě. Vytáhl by ji Chet na oplátku za další kousek, který si může schovat na potom?“ zeptal se.

Polypan divoce zakroutil hlavou.

„To už jsem zkoušel,“ odpověděl Lief vyrovnaně. „Ale Chet se bál zajít tak daleko. Řekl jsem mu, že Nak a Fin nikdy nezjistí, kdo to udělal…“

„To rozhodně nezjistí!“ ozvali se Barda s Jasmínou současně.

Ale polypan znovu zakroutil hlavou a vrhal žádostivé pohledy po Liefových kapsách.

„Tak jsem ho poprosil o svůj opasek,“ řekl Lief, který očima záměrně těkal všude kolem, jen aby nepohlédl na Daina. „Je pro mě cenný, Bardo, protože jsi mi ho dal ty.“

„Samozřejmě,“ přikývl Barda. „A ten druhý malý poklad? Ten hezký šperk, který se našel teprve před jedním nebo dvěma dny? V malé mušli?“

„Chet o něm zřejmě nic neslyšel,“ řekl Lief. „Myslím, že si ho Fin nechává pro sebe.“

„Poklad?“ Miln se s náhlým zájmem překulil a zabodl se do nich očima podlitýma krví. Také Dain se zvedl na loket a zíral s otevřenými ústy.

Lief bezstarostně pokračoval, ačkoli si nebyl jistý, nakolik je to moudré. „Měli jsme mapu, ale přišli jsme na místo příliš pozdě. Fin nás předběhl. Počkej! Ukážu ti to.“

Zašeptal něco polypanovi. Za zběsilého žvýkání a s blaženým úsměvem zalovil rukou v další z Liefových kapes a vytáhl mapu, kterou společníci našli na podlaze jeskyně. Přeběhl k Milnovi a rozložil mapu před něj. Pak odpelášil zpátky k Liefovi. Ten se znovu překulil, aby si polypan mohl vzít další odměnu.

Miln zamžoural na papír. Rty se mu pohnuly, jak v duchu pročítal text, zvláště poznámku na straně — vzkaz podepsaný jménem „Zmar“. Chvíli mlčel a pak se s pohrdavým ušklebkem překulil zpátky na bok a odvrátil hlavu.

Než si to Lief stačil přebrat, někdo ho hrubě postavil na nohy.

„Je čas vyházet smetí!“ ušklíbl se Fin a držel ho za límec. Piráti byli rozjaření jídlem a pitím, a tak se nahrnuli kolem svých zajatců,

popadli je a vlekli z jeskyně k obrovské hladké skále, která se táhla do moře. Daina tam zanechali. Ten teď bezmocně sténal a snažil se vyprostit z lana, kterým byl svázaný.

„Poslouchejte!“ křičel Lief co nejhlasitěji. „Fin vás podvedl! Má poklad, o který se s vámi nepodělil! Našel veliký drahokam!“

Najednou všichni utichli. „Co?“ zeptala se Nak drsným hlasem a pohlédla na Fina. „Veliký drahokam? Kde ho našel?“

„V Labyrintu bestie!“ zvolal Lief.

K jeho údivu ale piráti kolem něj, včetně Nak a Fina, vyprskli smíchy.

„Aha! Pak možná ty a tví přátelé najdete další!“ pošklebovala se Nak. „Glus vám nepochybně milerád pomůže. A nezůstanete svázaní, abyste si to pořádně užili.“

Ozval se skřípot kamene o kámen, když z kulatého černého otvoru ve skále odtlačili obrovský balvan.

„Úspěšný lov!“ zavrčel Fin. Lief ucítil, jak mu přeřízli lana. V další chvíli ho někdo zezadu strčil. A pak padal hlavou napřed do díry, dolů, dolů, do temnoty.

*

Kolem se rozléhala spousta zvuků. Bylo slyšet Milna, který vzlykal v bezmocném zděšení. Tlumený smích nad nimi, když se kámen zasouval zpátky na své místo. Zvuk kapající vody, který se nesl nekonečným klikatým prostorem. A ještě něco horšího. Slizké, kradmé pohyby. Něco obrovského se plazilo, hýbalo.

Lief otevřel oči. Věděl, co uvidí.

Děsivé, namodralé světlo. Ze stropu visely obrovské kamenné bodce, ze kterých odkapávala voda. Ze země vyrůstaly tlusté, boulovité sloupce. Zkroucené sloupy, zvlněné a rýhované, jako když zamrzne voda. Lesklé hřebenovité stěny, po nichž stékala mléčná tekutina.

Labyrint bestie. Jak si mohl myslet, že tomu uniknou? Od počátku jim byl souzený.

Lief se otočil a trhl sebou, když ucítil bolest v rameni. Jasmína s Bardou se stavěli na nohy a zmateně, omráčeně se rozhlíželi. Miln sebou házel ve vodě u jejich nohou.

Klouzavý zvuk zesílil.

„Blíží se," zanaříkal Miln. „Glus…"

Jasmína vyškubla dýku z boty, otočila se a rozhlédla se na obě strany. „Nepoznám, odkud přichází!" zvolala. Jako by byl všude kolem nás. Kudy…?"

Zvuk obludného, klouzavého masa byl všude.

A pak to spatřili — pomalu se k nim blížila gigantická odporně bledá nestvůra, připomínající slimáka. Zcela zaplnila rozlehlou chodbu, kterou se sunula. Její nateklé tělo se hrozivě vlnilo, drobounké oči se houpaly na konci stopek vyrůstajících z vršku děsivé hlavy.

Miln, který zděšeně drmolil, se s námahou zvedl.

Glus se vrhl vpřed a natáhl krk. Praštil do země ocasem, který byl zakončený ostnem. Krvavě rudá ústa se doširoka rozevřela. Na zádech se mu rozsvítily skvrnité pruhy.

Hluboko v jeho hrudi se rozezněl zastřený, klokotavý zvuk a najednou mu z tlamy vytryskla změť jemných bílých vláken — přímo na Milna.

Miln s výskotem uskočil a mlátil kolem sebe rukama. Většina vláken nedosáhla na svůj cíl, ale pár jich zasáhlo ruku a rameno, stáhlo je k sobě a svázalo je jako ocelová lana. Miln zakopl a spadl, usilovně se snažil uvolnit ruku, válel se a zmítal ve vodě.

„Vstaň!" vykřikla Jasmína, která vyrazila a natahovala k němu ruku. Bestie sebou trhla, vzepjala se a pruhy na zádech opět zazářily jako zlověstná světla. Stopky na hrozivé hlavě se pohnuly a sklonily se, a chladné, nepřítomné oči se upřely na novou kořist. Jasmína se po nich bezmocně ohnala.

Krvavě rudá ústa se rozevřela. Znovu se ozval ten tlumený, klokotavý zvuk. Jasmína přesto dál natahovala ruku k Milnovi. On stále křičel a svíjel se v bezmocné panice.

„Jasmíno, ne! Nemůžeš mu pomoci!" Barda chytil Jasmínu kolem pasu a strhl ji zpátky právě ve chvíli, kdy bestie znovu zaútočila.

Z hrdla se jí řinula bílá vlákna a zalepila Milnovi hlavu a krk tuhnoucí bílou přilbou.

Napůl oslepený a šílený hrůzou se Miln vyškrábal na nohy. S jednou rukou bezmocně zkroucenou se odpotácel do hlubin modravého labyrintu.

Netvor se zarazil a zavlnil očními stopkami. Společníci stáli jako přimražení a zírali v hrůzném úžasu. Glus pak rychle otočil mohutné tělo, protekl úzkou mezerou mezi dvěma sloupy, jako by byl z oleje, a vydal se za ním.

„Teď máme šanci," řekla Jasmína naléhavě. „Rychle! Tady dole je čerstvý vzduch. Cítím ho. A kde je vzduch, tam je i cesta ven!"

„Podej mi dýku!" sykl Lief a vytáhl vyšívaný opasek. Jasmína mu beze slova podala zbraň. Lief zapíchl hrot do látky a rozpáral výšivku. Kouzelný pás Deltory mu vklouzl do rukou.

Na zlomek vteřiny se na něj zahleděl. Byl tak krásný. Tak drahocenný. Ale rubín byl bledý. A elbait také.

Nebezpečí. Zlo. Strach.

„Liefe!" vykřikl Barda.

Lief si zapnul Pás kolem beder. Sevřel ho oběma rukama, aby načerpal sílu z jeho důvěrně známé tíže a tepla. Možná že nikdy nebude úplný. Ale i tak má kouzelnou moc. Topas mu zazářil mezi prsty, třpytivý, sytě zlatý.

† Topas je mocný drahokam a jeho síla vzrůstá, když se měsíc blíží k úplňku… Posiluje a vyjasňuje mysl…

Měsíc stál vysoko nad nimi. I když byl ukrytý za zpěněným mořem a horou kamene, přesto se jeho síla dostala až k drahokamu. Lief cítil, jak se mu vyjasňuje a zostřuje mysl a opar zmatení a strachu se zvedá.

„Tudy!" vykřikl a ukázal na chodbu, která vedla přesně na opačnou stranu, než kudy se vydal Miln. „Ale pomalu, opatrně. Myslím, že ta bestie má špatný zrak a sluch, ale přitahuje ji pohyb. Cítí pohyb v Labyrintu, jako pavouk cítí hmyz, který se zmítá v jeho síti. Proto pronásledovala Milna, místo aby zůstala tady a zaútočila na nás."

Byla to muka pohybovat se pomalu. Intuice jim velela, aby se nerozmýšleli a vzali nohy na ramena tak jako Miln. Plížili se dál chodbami, otáčeli se a zahýbali. Navlhčili si ruce a tváře, aby snáze ucítili chladivý závan, který by je upozornil na prasklinu, škvíru, cestu ven.

16. OBJEVY

Nakonec už nedokázali jít dál. Vmáčkli se do úzkého prostoru mezi dvěma hrudkovitými, vlhkými stěnami. Tam odpočívali, ztěžka oddechovali a třásli se, přitisknutí zády ke stěně, s druhou stěnou jen pár centimetrů od tváře. Milnovy výkřiky a cákání se rozléhaly chodbami. Stále ještě utíkal, ztracený někde v Labyrintu.

A ten hrozivý zvuk Gluse, který se neúprosně sune, neustával.

„Pohybuje se tak pomalu," zašeptala Jasmína a soustředěně naslouchala. „Jak si vůbec může myslet, že ho chytí?"

„Stačí, když ho bude jen pronásledovat a vyčkávat," řekl Barda. „I když Miln neudělá chybu a neoctne se mu za nějakým rohem hned tváří v tvář, dříve nebo později si bude muset odpočinout."

Jeho hlas zněl podivně. Lief na něj rychle pohlédl.

Barda sledoval stěnu před sebou. Opatrně zvedl ruku a pomalu se dotkl obrysů v lesklém kameni.

Kostnatá paže. Pět prstů. Lebka, ústa rozevřená v neslyšném výkřiku.

„Tady je jeden, který odpočíval a zůstal stát moc dlouho," utrousil Barda. Otočil hlavu a ohlédl se přes rameno. Mléčné kapky pomalu, ale nepřetržitě stékaly po stěně na jeho záda. Už se mu slévaly na ramenou a vytvářely tenký kamenný povlak.

Se zděšeným výkřikem se Lief a Jasmína odtáhli ode zdi. Zasychající kámen popraskal, sklouzl jim ze zad a ramenou a šplouchl do vody u jejich nohou. Vyrazili z úkrytu, a když se ohlédli, uviděli své vlastní postavy obtisknuté do zdi.

„Jak dlouho by asi trvalo, než by nás to přilepilo nadobro?" zabručel Barda. „Hodinu? Nebo ještě míň? Kdybychom usnuli…"

Vydali se na další cestu. Až teprve teď si všimli pokroucených tvarů, boulí a rýh ve stěnách a ve sloupech a začali poznávat, co to ve skutečnosti je. Všude, kam se podívali, byly kosti mrtvých — zkřížené ruce, roztažené nohy, lebky, které jako by křičely hrůzou.

Liefovi přeběhl mráz po zádech. Představil si, že by se probudil a zjistil, že je uvězněný v kamenné zdi. Představil si, jak bojuje, snaží se uvolnit… zatímco Glus se pomalu plouží k němu.

„Nesmíme odpočívat," zamumlal. „Nesmíme spát."

Plížili se dál a dál a snažili se pohybovat co nejpomaleji, tváře měli otočené ke stěně a ruce natažené před sebou. Po chvíli se Liefovi úplně zamlžila mysl — jako by ji zastřela voda, bílé stěny, nekonečný pohyb, slova. *Někde je tu cesta ven. Musíme ji najít. Nesmíme odpočívat. Nesmíme spát.*

*

Liefovi spadla hlava dopředu a s trhnutím se probral. Zmateně zamrkal a uvědomil si, že kráčel ve snu. Neměl ponětí, kolik času uplynulo.

Nejasně si uvědomil, že Milnovy výkřiky a šplouchání ustaly. Možná už před dlouhou dobou.

A jestli se Miln zastavil, kde je bestie právě teď? Liefovi na čele vyrazil pot, zaposlouchal se do ozvěny a nakonec rozpoznal tichý, hrozivý zvuk, který se mísil s kapáním vody. Nebylo to to slizké klouzání, které slyšel předtím, ale tlumený, kvílivý savý zvuk, ze kterého se mu ježily vlasy.

„Bardo, Jasmíno…," zašeptal. Ale jeho přátelé neodpověděli. Pohybovali se, ale oči měli nehybné a skelné. Byli jako ve snu, stejně jako on ještě před chvílí.

Nadechl se, aby znovu promluvil. Pak najednou jako by jím projel plamen, od prstů až do tváře.

Pás! Pás se zahřívá! Lief se vylekaně zastavil, nemohl tomu uvěřit. Vedle něj stál zaoblený sloup. Opatrně se k němu přiblížil. Pás se rozpálil ještě víc. Jako by mu zahořel pod prsty.

Barda s Jasmínou zahnuli za roh a zmizeli z dohledu. Zavolal na ně, brodil se kvapem za nimi a chytil je za ruce.

Pak ztuhl. Protože přímo před nimi stál Glus. Jeho zduřelé tělo se vlnilo a zvedalo, hlava nebyla vidět. A z té vzdouvající se hory masa vycházel ten tichý, odporný zvuk.

Ale v tu samou chvíli zvuk ustal. Tělo strnulo, hlava se vztyčila a pohlédla na ně s rozevřenými ústy, ze kterých skapávala krev. Glus se odplazil kousek dopředu, pryč od ohavných ostatků Milna, na nichž si pochutnával, směrem k novým vetřelcům. Ocas s ostnem se mu prohnul nahoru. Pruhy na zádech se rozzářily.

Vtom zaútočil, vyrazil vpřed a vychrlil z hrdla bílá vlákna.

Lief, Jasmína i Barda se vrhli zpátky, spadli do vody, zvedli se znovu na nohy a znovu upadli. Glus se pohnul o něco rychleji.

Dorazili k okrouhlému kamennému sloupu. Lief se ho chytil, Pás mu plál kolem beder. „Bardo, Jasmíno, drahokam je tady, uvnitř kamene!“ vykřikl.

Barda s Jasmínou se prudce otočili s nevěřícným výrazem ve tváři. Energicky přikývl. „Oklamali nás. Drahokam tady celou dobu byl.“

„Liefe — pusť se! Musíme utéct!“ naléhala Jasmína, tahala ho za paži a upírala oči na Gluse, v jehož nateklém děsivém těle to jen bublalo.

„Ne!“ křičel Lief, který křečovitě svíral sloup. „Pokud odtud odejdu, už tohle místo nikdy nenajdu!“

„Pokud tu zůstaneš, zemřeš!“ ječela Jasmína. „Liefe!“

Barda mu sevřel rameno. Tvář měl zamračenou a rozhodnou. „Odlákám s Jasmínou tu bestii, Liefe,“ řekl rozhodně. „Buď klidný — ani se nehni —, dokud nebudeme dostatečně daleko. Pak dostaň ten drahokam z kamene a dělej, co můžeš, abys našel cestu ven. Jasmíno! Dýku!“

„Ne! Musíme zůstat spolu!“ křičel Lief, když mu Jasmína podala zbraň.

Ale to už Barda táhl Jasmínu pryč. Něco hledala v kapse. Nakonec vytáhla klubíčko žluté vlny. Vyprostila se z Bardova sevření, přiběhla zpátky k Liefovi, a jak utíkala, odmotala kousek vlny.

„Našla jsem to v Soutoku. Drž ho pevně!“ zavolala a strčila mu volný konec vlny do ruky. „Tak najdeme cestu zpátky k tobě.“

„Pozor!“ zahřímal Barda.

Lief vklouzl za kámen. Jasmína uskočila. Další spletenec bílých vláken vystříkl směrem k nim a spadl do vody nedaleko svého cíle. Jasmína se otočila, utíkala vodou zpátky k Bardovi a nechávala za sebou cestičku z vlny. Bok po boku se brouzdali dál, dokud nezmizeli v labyrintu.

Pak bylo slyšet jen šplouchání vody, kapání ze stropu a kradmé klouzání Gluse, který je pomalu, ale jistě následoval.

Lief se skrčil, zatajil dech, když ho netvor míjel a jeho drobná očka se pohupovala na koncích masitých stopek. Jeho tělo se zúžilo a pak zas děsivě vypoulilo, když se tlačilo kolem kamene. Teprve teď viděl, že netvor má kůži pokrytou krátkými jemnými chlupy, které trčí a citlivě kmitají při každém záchvěvu, každém šplouchnutí, každičkém drobném pohybu ve vodách jeho království. Jediná chyba a je po něm.

Buď klidný. Ani se nehni.

Bestie se plazila dál. Liefovi cukal každý sval v těle a bolel při každém stažení. Ale dokázal zůstat strnulý a pevně svíral v ruce tenké žluté vlákno, které bylo jeho jediným spojením s Bardou a Jasmínou.

*

Lief se opatrně postavil. Glus byl dávno pryč. Slyšel, jak se v dálce pohybuje. Ale už neslyšel šplouchání Bardy a Jasmíny. Zůstávali potichu — nejspíš aby ho zmátli, nebo prostě odpočívali. Každopádně nestvůru odlákali pryč od něj. Splnili svou úlohu. Teď by měl on splnit svou.

K čemu to bude, Liefe? jako by se mu uvnitř vysmíval nějaký hlas. S drahokamem nebo bez něj — budeš bloudit tímhle labyrintem, dokud nepadneš vysílením. Pak tě Glus sváže svými lepkavými vlákny a vysaje ti morek z kostí. To, co udělal Milnovi, udělá i tobě.

Lief ten hlas neposlouchal. Jednu ruku položil na Kouzelný pás a druhou na kamenný sloup. Přejel prsty po studeném, vlhkém povrchu, čekal, čekal…

A pak to ucítil. Nezaměnitelné pulsování, které mu napovídalo, kde je ukrytý drahokam. Asi ve dvou třetinách výšky sloupu.

Začal rýpat hrotem dýky a druhou ruku držel jako mističku pod hloubeným dolíkem, aby zachytil padající úlomky. Vnější vrstva kamene byla tenká a vlhká. Šla dolů snadno a brzy vyhloubil dost velkou díru, aby se mu do ní vešla celá dlaň. Ale jak se blížil do středu sloupu, byla to čím dál větší námaha. Ostrá ocel skřípala o tvrdý kámen a to ho znervózňovalo. Stále se bál, že pokud bude pracovat příliš rychle, příliš neopatrně, poškodí drahokam.

Uvnitř díry nebylo nic vidět. Nic neslyšel. Nic necítil. Takže, pomyslel si, už mi zbývá jenom hmat. Musím být jako Glus a nechat se vést hmatem.

Zavřel oči. Přejel rukou přes čepel dýky, dokud se konečky prstů nedotkl hrotu. Jemně škrabal, v duchu přivolával skrytý drahokam a současně pátral prsty po doteku, který by mu řekl…

A tady je. Chladný a nehybný v jádru sloupu. Ve chvíli, kdy se ho dotkl prsty, se mu ta chladivá věc skulila do ruky a bílý kámen na jejím povrchu se rozdrolil na prášek.

Pomalu, opatrně vytáhl ruku a rozbalil prsty. A tam, zahalený povlakem bílého prachu, ležel obrovský fialový drahokam.

Ametyst, symbol pravdy.

Liefa se zmocnil nesmírný klid, když otřel prach ze zářivého povrchu a obdivoval se jeho kráse. Pás kolem jeho beder se rozpálil, ale jeho duše byla klidná a jasná. Vzpomněl si na slova o ametystu z *Kouzelného pásu Deltory*.

† Ametyst, symbol pravdy, uklidňuje a konejší…

Opravdu, pomyslel si Lief. A klid je to, co teď potřebuji. Rozvaha, abych zasadil drahokam do Pásu, kde bude v bezpečí. Klid, dokud se ke mně nevrátí Jasmína s Bardou. Klid, abych věřil, že se vrátí.

Dřepl si, kolem něj plynula voda. Rozepnul Kouzelný pás a rozložil si ho na kolena. Ametyst vklouzl na místo vedle elbaitu a postupně se rozzářil. Lief si zapnul Pás kolem beder a znovu se opatrně postavil.

Teď musím jen čekat, řekl si. Zvedl mokré ruce, aby si je osušil o košili. A právě v tu chvíli to ucítil, chlad na hřbetu levé ruky: mírný závan vzduchu, který přicházel odněkud za jeho zády.

17. BOJ O SVOBODU

Lief se obrátil. Pomalu, opatrně. S rukou nataženou před sebou se nechal vést průvanem ke zdi, která se tyčila naproti kamennému sloupu. Nahoře byla malá trhlinka. Mezírka, která mohla být záhybem v kameni, ale nebyla. Touhle mezírkou sem proudil čerstvý, slaný vzduch. Teď už ho necítil jenom na kůži, ale cítil i jeho vůni.

Zvedl Jasmíninu dýku a zasekl ji do škvíry. Do druhé ruky mu spadl kousek kamene. Potichu zahvízdal vítr. Nutil sám sebe k trpělivosti a jemně odložil uvolněný kámen na zem u svých nohou. Narovnal se a zasekl dýku znovu. Tentokrát se uvolnil větší kus kamene. Díra už byla velká. Teď mu vítr proudil do tváře a tlumený zvuk valící se vody se mísil s hučením větru.

Lief měl úplně sevřenou hruď. Těžce oddechoval. Položil ruku na ametyst, aby se uklidnil. Je to životně důležité, aby to neuspěchal nebo aby nezpanikařil. Odložil veliký kus kamene stejně opatrně jako ten první. Vzal další úlomek skály. A další.

Jenže ten poslední byl už příliš. Z otvoru začala vytékat voda. Chodba, která byla za stěnou, byla zpola zaplněná vodou. A Lief odsekal stěnu příliš nízko.

Skoro zoufale se díval, jak nepatrný pramínek dopadl do vody u jeho nohou. Šplouchnutí mu připadalo hlasité — neskutečně hlasité. Voda se rozvířila a zavlnila. Nedokázal to zastavit. V duchu spatřil, jak se chlupy na Glusově kůži zachvěly. Viděl Gluse, jak se začíná otáčet a natahuje hlavu. Viděl, jak se sune. Směrem k němu.

Slyšel někoho běžet. Nejdřív byl daleko, pak se pomalu přibližoval. Ve stejnou chvíli se žlutá vlna, kterou měl přivázanou k zápěstí, napnula. Napjatě vyčkával a vyhlížel přátele.

„Liefe!“ z modrobílých stínů se ozval výkřik. „Liefe, co se děje? Liefe, blíží se!“

Barda s Jasmínou po žluté niti utíkali přímo k němu.

Lief už dál nečekal. Vyskočil, vytáhl se vzhůru do díry ve zdi a zalapal po dechu, když mu ledová divoká voda vystoupala až k pasu. Pod nohama měl skálu a nad hlavou také. Ale nebyl to kámen jeskyně. Byl mnohem tvrdší a tmavší. A voda nebyla mléčná, ale průzračná a očividně slaná.

Sklonil se dolů, aby pomohl Jasmíně. Podala mu ruce a on ji vytáhl k sobě nahoru.

Pak byl na řadě Barda. Chytil se okraje otvoru. Kámen se ale pod jeho rukama rozdrolil, on spadl po zádech zpátky a zavalil ho příval slané vody.

„Bardo!“ vykřikla Jasmína.

Protože Glus se blížil. Blížil se, a ne pomalu, ale nesmírnou rychlostí. Byl to přízračný, děsivý zvuk. Z jeho dokořán rozevřené tlamy, která vypadala jako červená rána, krvácející do bílého masa, vycházelo zuřivé vrčení. Vlákna z něj tryskala jako obrovský bílý oblak.

Lief s Jasmínou se předklonili, zabrali ze všech sil a vytáhli Bardu skrz proud vody k sobě. Barda zběsile kopal a snažil se nohama o něco zapřít.

Vyšplhal se do tunelu a vytáhl za sebou nohy těsně předtím, než se sprška vláken přilepila ke zdi pod ním. Ztěžka oddechoval a snažil se odplazit co nejdál od díry. Glusova hrozivá hlava se vzepjala a zaplnila celý otvor.

„Jde za námi!“ vykřikla Jasmína.

Ale Glus se vůbec nepokoušel vlézt do tunelu. Místo toho začal kývat hlavou ze strany na stranu. Bílá vlákna mu proudila z rudého hrdla, přichytávala se a lepila na okraje otvoru. Teprve pak si uvědomili, co dělá.

Glus se snažil zalepit díru. Zachránit Labyrint. Rozlehlé doupě, které si sám po staletí stavěl, teď bylo důležitější než získat potravu.

„Kde to jsme?“ drkotala zuby Jasmína. Vtom vyjekla, protože voda v tunelu se náhle zavlnila, prudce do ní narazila a svalila ji na břicho. Vstala, vykašlávala vodu a Filli vyděšeně pištěl. Lief, kterého proud také smetl, ji popadl za ruku.

„Musíme být pod skálou před pirátskou jeskyní,“ vykřikl Barda, setřásl si vodu z vlasů a očí. „Proud se vrací zpátky. Držte se!“

Oběma rukama se zapřel o skálu, zatímco voda se nasávala zpět, protekla kolem něj a zachrochtala jako voda v kanalizaci. Lief zaťal zuby a vší silou držel Jasmínu za ruku, aby ji proud nestrhl s sebou zpátky.

„Jděte dál!“ zakřičel Barda. „Až přijde další vlna, svezte se po ní! Nebraňte se jí!“

Voda se znovu zvedla a navalila se dovnitř. Zase je to bezmocně smetlo dopředu a jejich těla narážela o hladké stěny. Znovu s prskáním vyplavali na hladinu a zapřeli se o skálu, když se voda nasávala dovnitř.

„Vlny jsou čím dál větší! Za chvíli naplní tunel! Utopíme se!“ křičela Jasmína.

Lief sevřel její ruku ještě pevněji. „Neutopíme!“ volal. „Neputovali jsme tak daleko, abychom tu teď zemřeli.“

„Támhle!“ vykřikl Barda.

Lief se podíval před sebe a uviděl světlo.

„To je ten otvor gejzíru!“ Barda zoufale tlačil Liefa s Jasmínou před sebou. Jděte! Rychle! Musíme se dostat ven, než gejzír vystříkne. Musíme!“

Lief si vzpomněl na nebetyčný proud vody, která tvrdě narazila na nemilosrdné skály a pak se nasála zpátky do tunelu silou, které se nikdo neubrání. Pachtil se dál, napůl lezl, napůl plaval, Jasmína se vzlykotem klopýtala před ním.

Příval nové vlny ho strhnul, zaslepil mu oči a naplnil uši svým hučením. Bude to tahle vlna? Ta, která nám přinese smrt? pomyslel si, když ho to neslo o kousek blíž ke světlu. Ale stále svíral Jasmíninu ruku, a když otevřel oči, které ho tolik štípaly, uviděl nad sebou nebe. Nebe za úsvitu. Pohupovali se v ústí gejzíru.

Lief tlačil Jasmínu nahoru a ještě výš, až ji vystrčil ven. Sesula se na mokrou skálu, zatímco on šplhal za ní a vzdoroval náporu vody, která se ho snažila vtáhnout zpátky do tunelu. Barda lezl za ním. Byl celý promočený a těžce oddechoval.

Postavili Jasmínu mezi sebe a začali se potácet pryč od otvoru směrem k pevnině.

Nad hlavami se jim ozval radostný vřískot, když k nim slétl Krej. Vtom za sebou uslyšeli křik. Lief se ohlédl. Z pirátské jeskyně vyběhly dvě postavy a utíkaly přes skalní plošinu za nimi.

Fin a Nak se za nimi hnali s mečem nad hlavou a vztekle hulákali.

Máme jen jednu dýku, pomyslel si Lief, když utíkal a snažil se vydržet škrábání v krku. Jednu dýku proti dvěma mečům…

Ozvalo se tlumené zahučení.

„Skočte!“ zavelel Barda.

Lief skočil. Dopadl nohama do písku na pláži. Překulil se, sotva popadal dech, Jasmína s Bardou se svalili vedle něj. Ohlédl se ke skále.

Nak a Fin se zastavili. Jako by zamrzli uprostřed kroku. Po tváři jim přelétl zděšený výraz. Pak — jako by se celý svět zpomalil — se začali otáčet, odhodili meče, udělali krok, další.

Příliš pozdě. Z gejzíru vytryskla voda, zaburácela a srazila je na záda. Chvíli se bezmocně snažili zvednout, jako želva převrácená nohama vzhůru. Pak s mohutným nárazem voda dopadla zpátky na ně, obklopila je a uchvátila. Se strašlivým savým zvukem se začala vracet do kamenného tunelu.

Pak bylo po všem a po těch dvou nezbylo nic než hladká, mokrá skála a dva meče, které ležely v loužích vody a blýskaly se ve vycházejícím slunci.

*

Společníci posbírali své věci z opuštěné pirátské jeskyně a pak dali sbohem nezkrotným vlnám při pobřeží. Byli vyčerpaní a hladoví, ale nic si nepřáli víc než se dostat co nejdál od toho hrozného moře.

Slunce už stálo vysoko na nebi, když konečně našli místo, kde se mohli cítit v bezpečí — opuštěnou chatrč na břehu řeky. Rozdělali oheň v polorozpadlém krbu, aby se trochu zahřáli a zlepšili si náladu. Pak se hladově vrhli na oříšky a sušené ovoce, cestovatelské sušenky a med Včelí královny a celé to spláchli vodou z průzračných potůčků Hory děsu.

Zprvu mluvili jen málo. Nikdo z nich nechtěl myslet na to, co viděli a čemu se ubránili. Liefovy myšlenky se ubíraly k Dainovi. Přežije, aby mohl uskutečnit svou cestu do Tory? Setkají se ještě někdy? A co Zmar…?

Nakonec promluvila Jasmína, která jako by mu četla myšlenky. „Zradil nás Zmar?“ zamumlala. „Nebo byl ten vzkaz padělaný, abychom ho začali podezírat?“

Lief bezradně potřásl hlavou. Sám nevěděl.

„Celá ta mapa byla lež. Falešná stopa,“ pokračovala Jasmína.

„Do kapsy mrtvému pirátovi ji podstrčil ten el, který se za mě vydával. Chtěli nás svést z cesty a nakonec nás přimět, abychom celou výpravu sami vzdali!“ Barda znechuceně zakroutil hlavou. „Nepochybně existují desítky kopií té mapy a desítky elů, kteří je měli šířit v okolí řeky. Dostali rozkaz raději nás oklamat než zabít, pokud by na nás narazili.“

Jasmína se zachvěla. „Proto na nás na pobřeží nečíhali žádní nepřátelé. Tentokrát nás chtěli přinutit, abychom to vzdali a abychom rozšířili zprávu, že je to beznadějné, takže by se o to už nikdy nikdo nepokusil.“

„Elové, co zabíjejí. Elové, co oklamávají. Zdá se, že nepřítel počítá se vším. Splétá plány dohromady jako síť, aby — když selže jedna lest — měl hned v záloze další.“ Lief se zahleděl na hladinu řeky, tu hladkou, klouzavou hladinu, pod kterou se kroutí nenasytná stvoření.

„Pán stínů možná má plány,“ řekl Barda potichu. „Ale tentokrát selhaly. A proč? Protože udělal chybu. Nepočítal s těmi piráty. Zapletli se do toho a rozcupovali jeho sítě na cáry.“

„A pokud budeme mít štěstí, nezjistí to, aspoň zatím ne. Naštěstí totiž nezbyl nikdo, kdo by mu to mohl prozradit.“ dodala Jasmína. Pohlédla na Liefa s Bardou. „Myslíte si tedy, že můžeme zůstat spolu?“

Lief se dotkl Kouzelného pásu, který už měl zase skrytý pod košilí. Postupně přejel přes všech šest drahokamů. Odpověď dávno znal. „Musíme zůstat pohromadě. Pro věrnost. Pro štěstí. Pro naději. Pro úspěch. Pro čest. A pro pravdu.“

Barda rozhodně přikývl.

Krátce si stiskli ruce a ulehli k odpočinku.

Čeká je další dlouhá, nebezpečná cesta — cesta na místo zvané Údolí ztracených. Čeká tam na ně veliký diamant, symbol čistoty a síly, sedmý a poslední kámen Kouzelného pásu Deltory.

Teď už jim zbývá jediné — najít ho.

EMILY RODDAOVÁ

Proslulá australská spisovatelka Emily Roddaová pracovala dlouho jako knižní redaktorka a vydavatelka. Od roku 1994 se plně věnuje psaní. Vydala zatím pěti desítek knih pro děti různého věku a píše také detektivky pro dospělé (pod svým pravým jménem Jennifer Roweová). Její příběhy jsou plné nejen dobrodružství a vtipu, ale i smutku, bolesti a těžkého rozhodování.

Její prvotina Něco zvláštního (Something speciál, 1984) se stala v Austrálii nejlepší dětskou knihou roku. Později získala toto ocenění ještě čtyřikrát. „Žádná postava z mých knih přesně nepopisuje nikoho koho znám, ale vychází z jeho zkušeností. Pozoruji lidi, poznávám je a naslouchám jim. a když přemýšlím o nové postavě, vybavují se mi zpětně tyto poznatky," prozradila autorka.

Emily Roddaová vyrůstala v Sydney se svými dvěma bratry a v roce 1973 promovala na University of Sydney. Je vdaná a má čtyři děti, pro které vymýšlela své první příběhy.

Série DELTORA - Země nestvůr a kouzel si získala oblibu mezi dětmi po celém světě a patří mezi nejznámější díla Emily Roddaové. Jde o soubor osmi knih, na které ještě volně navazují další pokračování. Děj má spád a je do detailu promyšlen. Poutavá dobrodružství zaujmou nejen děti, ale i dospělé. Pro autorčin styl je typické, že zasazuje do vyprávění hádanky a slovní hříčky Vtahuje tak čtenáře do hry a nenápadně ho vede, aby se pokoušel na řešení přijít dříve než její literární hrdinové.

Putování tří přátel připomíná Tolkienova Pána prstenů. I oni bojují proti hrozivému nepříteli, cestují ve stálém strachu z prozrazení a jejich plán se zdá podobně absurdní jako úkol Tolkienova hobita Froda zničit prsten. Atmosférou vyprávění je Deltora v mnohém blízká příhodám, které zažívají děti v knihách C. S. Lewise, a zároveň představuje novodobou paralelu ke starým ságám a příběhům o králi Artušovi a Kruhovém stolu.